

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA RÉUNION PUBLIQUE DE LA

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES

VAN

DU

05-04-2000

05-04-2000

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000 : Parlementair Document van de 50e zittingsperiode +
het nummer en het volgnummer
QRVA : Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA : Handelingen (Integraal Verslag)
BV : Beknopt Verslag
PLEN : Plenumvergadering
COM : Commissievergadering

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000 : Document parlementaire de la 50e
législature, suivi du n° et du n° consécutif
QRVA : Questions et Réponses écrites
HA : Annales (Compte Rendu Intégral)
CRA : Compte Rendu Analytique
PLEN : Séance plénière
COM : Réunion de commission

Officiële publicaties uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Inhoud

Woensdag 5 april 2000

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN - COM 172

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de opbouw van een 'demografische reserve' in het kader van de 'vergrijzing van de bevolking'" (nr. 1454)

5

sprekers : **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van mevrouw Trees Pieters aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van de Maribel-steun" (nr. 1447)

8

sprekers : **Trees Pieters, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Daniël Vanpoucke en mevrouw Kathleen van der Hooft aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de tenuitvoerlegging van het sociaal statuut van de lokale mandataris" (nrs. 1459 en 1491)

11

sprekers : **Daniël Vanpoucke, Kathleen van der Hooft, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van de heer Claude Desmedt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van de solidariteitsbijdragen geheven op de pensioenen van de gemeentebesturen" (nr. 1470)

12

sprekers : **Claude Desmedt, Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

Mondelinge vraag van de heer Filip Anthuenis aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de rol van de uitzendsector bij de invulling van het startbanenplan" (nr. 1396)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Landsverdediging)

14

sprekers : **Filip Anthuenis, André Flahaut**, minister van Landsverdediging

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "het recht voor werknemers op een jaar afwezigheid of verlof" (nr. 1411)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Landsverdediging)

15

sprekers : **Greta D'Hondt, André Flahaut**, minister van Landsverdediging

Sommaire

Mercredi 5 avril 2000

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES - COM 172

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la constitution d'une 'réserve démographique' dans le cadre du 'vieillessement de la population'" (n° 1454)

5

orateurs : **Greta D'Hondt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de Mme Trees Pieters au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "le remboursement de l'aide Maribel" (n° 1447)

8

orateurs : **Trees Pieters, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Questions orales jointes de M. Daniël Vanpoucke et Mme Kathleen van der Hooft au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la mise en oeuvre du statut social du mandataire local" (n°s 1459 et 1491)

11

orateurs : **Daniël Vanpoucke, Kathleen van der Hooft, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de M. Claude Desmedt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la restitution des cotisations de solidarité retenues sur les pensions des agents des communes" (n° 1470)

12

orateurs : **Claude Desmedt, Frank Vandenbroucke**, ministre des Affaires sociales et des Pensions

Question orale de M. Filip Anthuenis à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le rôle du secteur intérimaire dans la mise en oeuvre du plan de premier emploi" (n° 1396)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Défense)

14

orateurs : **Filip Anthuenis, André Flahaut**, ministre de la Défense

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le droit, dans le chef des travailleurs, à un an d'absence ou de congé" (n° 1411)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Défense)

15

orateurs : **Greta D'Hondt, André Flahaut**, ministre de la Défense

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de externe diensten voor preventie en bescherming op het werk" (nr. 1453)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Landsverdediging)

16

sprekers : **Greta D'Hondt, André Flahaut**, minister van Landsverdediging

Mondelinge vraag van de heer Paul Timmermans aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "het sanctiesysteem ten overstaan van werklozen" (nr. 1445)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Landsverdediging)

18

sprekers : **Paul Timmermans, André Flahaut**, minister van Landsverdediging

Mondelinge vraag van mevrouw Zoé Genot aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de cumulatie tussen de vergoedingen uitgekeerd aan leden van de provincieraad en de werkloosheidsuitkeringen" (nr. 1485)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Landsverdediging)

19

sprekers : **Zoé Genot, André Flahaut**, minister van Landsverdediging

schorsing

20

Interpellatie van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de samenstelling van de federale adviesraden" (nr. 328)

20

sprekers : **Greta D'Hondt, Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid, **Annemie Van de Casteele**

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de door werkgevers te betalen compensatoire vergoeding bij niet-naleving van de bepalingen inzake de tewerkstelling van jongeren" (nr. 1421)

23

sprekers : **Greta D'Hondt, Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "les services extérieurs de prévention et de protection au travail" (n° 1453)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Défense)

16

orateurs : **Greta D'Hondt, André Flahaut**, ministre de la Défense

Question orale de M. Paul Timmermans à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le système de sanctions à l'encontre des chômeurs" (n° 1445)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Défense)

18

orateurs : **Paul Timmermans, André Flahaut**, ministre de la Défense

Question orale de Mme Zoé Genot à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le cumul des allocations entre les rétributions allouées aux conseillers provinciaux et les allocations de chômage" (n° 1485)

(La réponse a été donnée par le ministre de la Défense)

19

orateurs : **Zoé Genot, André Flahaut**, ministre de la Défense

suspension

20

Interpellation de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "la composition des organes fédéraux d'avis" (n° 328)

20

orateurs : **Greta D'Hondt, Laurette Onkelinx**, vice-première ministre et ministre de l'Emploi, **Annemie Van de Casteele**

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "l'indemnité compensatoire à verser par les employeurs en cas de non respect des dispositions en matière d'emploi des jeunes" (n° 1421)

23

orateurs : **Greta D'Hondt, Laurette Onkelinx**, vice-première ministre et ministre de l'Emploi

COMMISSION DES AFFAIRES SOCIALES

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 5 AVRIL 2000

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 5 APRIL 2000

De vergadering wordt geopend om 14.50 uur door de heer **Jean-Marc Delizée**, voorzitter.

La réunion est ouverte à 14.50 heures par M. **Jean-Marc Delizée**, président.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de opbouw van een 'demografische reserve' in het kader van de 'vergrijzing van de bevolking'" (nr. 1454)

Question orale de Mme Greta D'Hondt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la constitution d'une 'réserve démographique' dans le cadre du 'vieillissement de la population'" (n° 1454)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op deze vraag hebt u zich reeds tijdens de vorige commissie zeer intensief voorbereid. Het belooft dus een boeiend antwoord te worden.

Mijn vraag was vrij kort gesteld, maar is daarom niet minder indringend. Zoals reeds bij het meerjarenplan tot modernisering van de sociale zekerheid en de leefbaarheid van de wettelijke pensioenen gezegd werd, waren alle politieke families het erover eens dat de versnelde afbouw van de overheidsschuld in feite de beste garantie bood voor de leefbaarheid van het wettelijke pensioen op langere termijn en voor het opbouwen van een demografische reserve.

Wij hebben gepoogd de begrotingen niet alleen op jaarbasis in evenwicht te krijgen maar tegelijk de staatsschuld af te bouwen en we zijn daarin in niet onbelangrijke mate geslaagd. Zo hebben wij ons toegangsticket tot de euro verdiend. Door de verhoogde conjunctuur echter en de daaruit voortvloeiende extra budgettaire ruimte kunnen en dienen maatregelen genomen te worden om een reële demografische reserve aan te leggen of op te bouwen. Naast het geloof dat het afbouwen van overheidsschuld de beste garantie is voor het behoud

van de wettelijke pensioenen, en dus ook voor de demografische gevolgen, moeten we nu de vraag stellen hoe we een reële demografische reserve moeten opbouwen en hoe we hiermee reeds vanaf 2000 kunnen starten.

Ik situeer deze demografische reserve niet alleen in de klassieke context van het vergrijzingsproces. Er komen meer gepensioneerden, en het aantal actieven daalt. Ik stel mijn vraag ook in het kader van een aantal beleidsbeslissingen die in de voorbije jaren genomen zijn, die nu opnieuw en in de eerstvolgende jaren in een nog versneld tempo zullen genomen worden. Ik denk maar aan een aantal interessante, niet onbelangrijke elementen uit het akkoord met de social-profitsector. Ik denk ook aan de ambitie van deze regering - die ook de onze is - om betere en meer instrumenten te vinden om gezin, arbeid en loopbaanplanning harmonischer op elkaar af te stemmen. Dit betekent ook dat we bij de berekening van pensioenen een groter aantal jaren hebben waarvoor tijdens de carrière geen bijdragen betaald werden. Ik zie de noodzaak om een demografische reserve op te bouwen binnen deze twee processen. Enerzijds is er het verouderingsproces, anderzijds een aantal nieuwe maatschappelijke uitdagingen waar we voor staan. Deze laatste zullen met zich brengen dat het aantal gelijkgestelde periodes voor pensioenen zal verhogen.

Mijnheer de minister, in het zojuist geciteerde meerjarenplan werden een aantal maatregelen genomen om de aangroei van de uitgaven in de wettelijke pensioenen voor loontrekkenden en zelfstandigen, af te remmen. Ik heb de cijfers bestudeerd die de RVP naar voren heeft gebracht in verband met het effect van de maatregelen die wij toen gezamenlijk hebben genomen. Dit zou voor 1997 een minderausgave van 0,3 miljard frank hebben betekend. In 2001 wordt dit 6,2 miljard en in 2005 13,3 miljard. Ik bespaar u de tussencijfers; de RVP geeft ze per twee jaar.

Mijnheer de minister, bent u het met mij eens dat we, buiten de garantie voor de afbouw van de staatsschuld, een stuk van de meevallende conjunctuur en het effect van de door ons besliste hervormingen in de pensioenen, moeten gebruiken voor een werkelijke aanleg van provi-

Greta D'Hondt

sies ? Ik zeg het een beetje in ondernemingstermen omdat bedrijven bij goed bestuur stellen dat een te voorziene uitgave moet worden geprovisioneerd. Kan de minister zich daarin terugvinden ?

Werd dit thema naar aanleiding van de begrotingscontrole 2000 besproken ? Werden daaromtrent maatregelen genomen of in het vooruitzicht gesteld via de eventuele oprichting van interkabinettenwerkgroepen ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, mevrouw D'Hondt snijdt hier inderdaad een belangrijke kwestie aan. Wat de uitgangsvragen betreft, ben ik geneigd de zaak nog wat te verbreden. We moeten ons afvragen of we in staat zijn om het wettelijk pensioenstelsel te blijven financieren als een volwaardig pensioenstelsel. We mogen het niet laten degenereren tot een schamel basispensioen.

U hebt gelijk dat we moeten nadenken over de weerslag van de nieuwe opvatting in verband met de loopbaan- en levenscyclus op het pensioenstelsel. Het feitelijke effect kan verschillende richtingen uitgaan, omdat mensen in plaats van een loonsverhoging een kwalitatieve eis kunnen verwezenlijken in de vorm van arbeidsduurvermindering en dergelijke. Men krijgt een impact, zowel op bijdragen aan het stelsel als op latere uitgaven. Dat moet men bestuderen. Daarover ben ik het met u eens.

We moeten ons ook de vraag stellen wat de weerslag van de veroudering op de ziekteverzekering en de verzorging in het algemeen is, hoewel verzorging voor een groot stuk een bevoegdheid van de gemeenschapsregering is. Dat is een grote uitdaging. Tijdens het publiek debat in ons land, hebben we een slingerbeweging meegemaakt, waarbij we eerst ten prooi zijn gevallen aan een zwart pessimisme. Het pensioenstelsel zou ten onder gaan. Nu verkeren we meer in een bui van naïef optimisme, waarbij we denken dat er hoe dan ook niet meer over moet worden nagedacht.

Ik wil dat naïeve optimisme enigszins bestrijden. Ik neem mij voor om de langetermijnprojectie van de ontwikkeling van de sociale zekerheid opnieuw te bestuderen en in het debat voor te leggen. U moet mij daar echter nog heel wat maanden de tijd voor geven. Ten laatste in oktober, november of december van dit jaar moeten we daarop terugkomen. Ik neem mij voor om materiaal bijeen te laten brengen met betrekking tot de meest geactualiseerde inzichten over de ontwikkeling van de sociale zekerheid op lange termijn.

U zegt dat wij een demografische reserve moeten aanleggen in de tastbare, reële betekenis van het woord. Het gaat dus om een soort fonds. Ik geloof daar niet in als dit concreet betekent dat men een fonds moet aanleggen. Hiervoor moet de overheidsschuld snel worden afge-

bouwd. Dat is de essentie van de zaak. Daarnaast moet men ook zorgen voor een voldoende hoge activiteitsgraad in dit land. Op dat vlak moet er een stijging komen. Daarom spreken we ook van een actieve welvaartsstaat.

Wat het probleem van de schuld betreft, heeft het geen zin om een fonds op te bouwen dat een soort demografische reserve vormt terwijl de overheidsschuld blijft stijgen. Dat is immers hetzelfde. We moeten de overheidsschuld verminderen. Als het oprichten van een fonds betekent dat men de netto-schuldpositie van de overheid doet dalen, dan kan men evengoed de overheidsschuld rechtstreeks doen dalen. Wat de techniek betreft, ben ik dus niet voor het aanleggen van een fonds maar wel voor het versneld afbouwen van de overheidsschuld.

Ik wil uw aandacht vestigen op een aantal elementen terzake. Deze regering heeft de lijn van de vorige regering met betrekking tot het afbouwen van de schuld voortgezet. Het nieuwe stabiliteitsprogramma 2000-2003 dat de regering heeft goedgekeurd op de Ministerraad van 23 december 1999 sluit volledig aan bij het stabiliteitsprogramma dat door de Ministerraad in december 1998 werd goedgekeurd. Ik heb daarmee geen problemen. Het vorige stabiliteitsprogramma was een goede en belangrijke zaak. Het hield een goed engagement tegenover de Europese Unie in. Deze regering legt een stabiliteitsprogramma voor dat hier volledig bij aansluit. Ik zal u niet alle elementen geven want u kent ze ongetwijfeld al. Zeer concreet hield dit programma in dat wij ons engageerden om het overheidstekort verder af te bouwen tot 1% van het bruto binnenlands product in 2000 en tot 0,5% in 2001 om in 2002 tot een budgettair evenwicht te komen. Hierbij werd steeds gesteld dat het om maximale cijfers ging. Welnu, ik denk dat we bij de begrotingscontrole bewezen hebben dat we dit menen. Toen werd immers gemikt op een tekort van 0,7% van het bruto binnenlands product in het jaar 2000, dus eigenlijk bijna een derde minder dan was vooropgesteld in het stabiliteitsprogramma dat we in december hebben goedgekeurd. Als we bij de begrotingscontrole mikken op een tekort van 0,7% van het BBP, dan houden we zelfs geen rekening met het feit dat de economische groei veel hoger geraamd wordt dan het cijfer dat wij als uitgangsbasis namen voor de begroting, namelijk 3,2% voor het jaar 2000 in plaats van 2,5%. Een zeer ruwe raming is dat er een meeropbrengst van 30 miljard frank zal zijn. Dat zouden we dan nog eens van het tekort voor dit jaar kunnen aftrekken. Dat doen wij echter niet. Wij nemen alleen tegenvallers, bijvoorbeeld de renteverhoging, in onze berekeningen op. De fundamentele meevaller van de gunstige economische conjunctuur nemen wij niet in aanmerking omdat wij niet tot laksheid verleid willen worden.

Frank Vandenbroucke

Het stabiliteitsprogramma dat door de vorige regering werd bevestigd door een nieuw programma te formuleren dat daarbij aansluit, is eigenlijk minder streng dan wat we in de praktijk zullen realiseren wanneer we de begrotingsdoelstelling die bij de begrotingscontrole voorligt, waarmaken. Bovendien houden we daarbij nog niet eens rekening met de goede economische conjunctuur die niet kan worden verkwest door plotselinge bijkomende initiatieven. U zult geen belangrijke bijkomende initiatieven vinden in de begrotingscontrole. Die goede economische conjunctuur wordt volgens het goudhamsterprincipe effectief gebruikt om de schulden te verminderen.

Ik wil niet vooruitlopen op wat mijn collega, de minister van Begroting, daarover nog zal vertellen de komende periode, maar ik ga ervan uit dat de regering en de bevolking er belang bij hebben om de doelstellingen die vooropgesteld zijn door de Europese Unie met betrekking tot onze schuldgraad, indien mogelijk, sneller te bereiken dan eender wie het had verwacht. Dat is belangrijk.

We zouden kunnen zeggen dat we die inspanning doen met het oog op de toekomst van de sociale bescherming. Dat betekent dat we op alle vlakken voorzichtig moeten zijn, met name qua uitgaven, qua inkomsten, wanneer we het hebben over de fiscale hervorming, enzovoort. Het beleid van de regering houdt reeds een zekere versnelling in met betrekking tot de afbouw van de schuld. Het zou echter goed zijn dat nog te formaliseren in de toekomst en dat engagement zeer duidelijk aan te gaan.

Ik geef er mij rekenschap van dat mijn antwoord voornamelijk aansluit bij het begrotingswerk en hoe wij begrotingswerk zien. Er kunnen nog vragen zijn over wat de langetermijnprojectie is met betrekking tot de sociale zekerheid. Zoals gezegd wens ik daarover met de commissie een grondig debat te voeren, maar eerst wil ik materiaal verzamelen en het materiaal dat er is actualiseren. Ik zou een dergelijk debat willen situeren in oktober of november van dit jaar. Dat betekent ook op het ogenblik dat men het heeft over de begroting van het jaar 2001.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, het verheugt mij vast te stellen dat wij het erover eens zijn dat, wanneer wij over de demografische reserve spreken, wij het iets ruimer moeten zien dan datgene wat traditioneel de gevolgen van de vergrijzing zouden zijn. Het verheugt mij tevens dat u ermee akkoord gaat dat een aantal nieuwe ideeën over loopbaanvorming en -planning, daarin mee moeten worden verrekend.

Ik ben het uiteraard met u eens dat - maar ik had mij hier tot de pensioenen beperkt - de demografische reserve minstens zo belangrijk is wat de gezondheidszorg betreft.

Ik ben blij dat u hoopt om op het eind van dit jaar klaar te zijn met voldoende materiaal om opnieuw een grondig debat te voeren over een langetermijnprojectie inzake sociale zekerheid. Bij het begin van uw antwoord had ik een bedenking. Mijn hoop was om als parlement, naast vele andere experts die u in de voorbereiding zult betrekken, bij dit voor de samenleving zeer belangrijke debat ernstig betrokken te worden. U hebt dat onmiddellijk rechtgezet in het slot van uw antwoord. Ik denk dat over een heel aantal aspecten dit debat op een constructieve manier kan worden gevoerd, over de grenzen van meerderheid en oppositie heen.

Mijn volgende punt, mijnheer de minister, betreft de schuldafbouw. Ik heb dat ook reeds bij mijn vraagstelling gezegd. Ik blijf er, evengoed als u, van overtuigd dat dit voor heel wat zaken, maar ook wat de demografische reserve betreft, de afbouwingen van de overheidsschuld, nog altijd het bij prioriteit te hanteren instrument blijft. De kwestie is natuurlijk sneller en versneld. Wij hebben daarover ook onze opvattingen, maar ik laat het aan de collega's van de commissie voor de Financiën om dit in het kader van de begrotingscontrole te bespreken. Wij hebben de tijd niet om hierop verder in te gaan.

Vooraleer een derde punt aan te halen, mijnheer de minister, wil ik een zijdelingse opmerking maken. Het nadeel van het stellen van een vraag is dat de spreektijd zo kort is en bovendien zal ik, door wat ik nu zal zeggen, bij u een terechte reactie opwekken. De financiering van de sociale zekerheid vertoont de laatste vier jaren door de alternatieve financiering, enerzijds en de bijdragevermindering anderzijds, een schommelende tendens. De alternatieve financiering voor het jaar 2000 bedraagt 19 miljard frank - indien mijn cijfers kloppen - waartegenover een bijdragevermindering van 41,5 miljard frank staat.

Wij zullen natuurlijk ook meer inkomsten genereren door het aanzwengelen van de conjunctuur en het verhogen van de tewerkstelling. Nu relativeer ik zelf wel een beetje mijn cijfers, maar een stabiele financiering en de zin van de sociale zekerheid worden het onderwerp van het debat op het einde van het jaar.

Ten slotte, mijnheer de minister, wanneer ik het heb gehad over een reserve doelde ik niet op het aanleggen van een fonds of een spaarpotje. Die discussie is tien jaar geleden ook al eens gevoerd en toen ging het echt over reserves. Ik heb in een andere loopbaan de meer dan onaangename gevolgen ondervonden van wat met die reserves binnen de sociale zekerheid op korte termijn kan gebeuren. Daarover heb ik het dus niet. Er bestaan meer creatieve middelen om een zekere reserve aan te leggen dan ze weg te stoppen in een zwarte kous. Men kan bijvoorbeeld terzelfder tijd meewerken aan de afbouw of het beheersen van de overheidsschuld.

Greta D'Hondt

Men kan evengoed schuldpapieren hebben als reserve voor de sociale zekerheid als stukken van vijftig frank te sparen in een zwarte kous. De schuld is er toch en het is ons algemeen en gemeenschappelijk belang om die schuld zo snel mogelijk af te bouwen. Zichzelf inkopen bij de overheid of zich indekken met een aantal middelen zou ook een reserve totstandbrengen of een waarborg bieden voor het instandhouden van een goede wettelijke sociale zekerheid.

Dit idee zal misschien als denkspoor worden opgenomen in uw diepgaande studie, die op het einde van dit jaar zal zijn afgewerkt. Ik meen oprecht, mijnheer de minister, dat wij ons moeten voorzien, niet van een zwarte kous, maar wel van een buffer die - ongeacht de samenstelling van de regering of de aard van de conjunctuur - ons de verzekering biedt dat wij onze verbintenissen voor een goede sociale zekerheid kunnen nakomen. Het mag niet louter en alleen gaan om het overleven van een sociale zekerheid, waarvoor ook de komende generatie nog zware inspanningen zal moeten leveren. Ik kijk met spanning uit naar het debat dat op het einde van het jaar zal worden gevoerd.

De **voorzitter** : Ik merk de leden op dat de normale spreektijd voor vraag, antwoord en repliek vijf minuten bedraagt, ook als het een belangrijke vraag is.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, de voorzitter van de Kamer heeft in zijn wijsheid van mijn interpellatie een vraag willen maken. Er zijn onderwerpen, mijnheer de voorzitter, waarbij men zich niet aan de opgelegde spreektijd kan houden.

De **voorzitter** : Ik heb die keuze niet gemaakt. De spreektijd voor vragen is vijf minuten en dat geldt voor iedereen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De heer **Filip Anthuenis** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik vernam graag waarom deze commissie, voor de zoveelste keer, om kwart voor drie begint. Ik ben dinsdag, woensdag en donderdag beschikbaar vanaf negen uur 's ochtends. Indien de paarsgroene meerderheid voorstander is van kwaliteitswerk - ook voor parlementsleden - ben ik zelfs bereid om tijdens de middagpauze te vergaderen.

Vorige week echter, toen collega D'Hondt na 18.00 uur een wetsvoorstel indiende, was ik niet meer aanwezig. Ik heb namelijk ook een gezin en een privé-leven.

Ik vraag mij dus af waarom wij telkens maar om 14.45 uur starten. Ik stel voor dat we ten laatste om 14.00 uur zouden beginnen en dat we ook in de voormiddag zouden vergaderen. Ik weet dat de agenda van de minister niet altijd met de onze overeenstemt, maar ik wil er toch voor pleiten om in de voormiddag - desnoods om 9.30 uur - te starten en in de namiddag om 14.00 uur.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik steun de heer Anthuenis. Bij het begin van deze legislatuur heeft hij gezegd dat wij alle dagen beschikbaar moeten zijn, dat dit hier onze hoofdbezigheid is. Dat is zo, maar in iedere commissie gelden stilaan vaste gewoontes. Op basis daarvan stelt ieder parlements lid zijn agenda op, ook wat zijn aanwezigheid in andere commissies betreft. De commissie voor de Sociale Zaken vond tijdens de vorige legislatuur - en ook tot op heden - telkens plaats op woensdagnamiddag en vaak ook op dinsdagnamiddag. Nu gebeurde het al een paar keer dat dinsdagnamiddag verschoven werd naar dinsdagvoormiddag, waardoor dinsdagnamiddag vrij kwam. Wanneer er veel werk is - zoals bij de bespreking van wetsontwerpen en programmawetten - weten wij dat we de hele dag bezig zijn op dinsdag, woensdag en desnoods tot en met vrijdag. Wanneer er niet veel werk is, is het lastig om plots geconfronteerd te worden met werk op dinsdagvoormiddag, en niet op woensdagnamiddag of dinsdagnamiddag. Ik wil niet overdrijven, maar we moeten toch eens afspraken maken. Blijft de commissie voor de Sociale Zaken plaatsvinden op woensdagnamiddag en dinsdagnamiddag en bij veel werk ook op dinsdagvoormiddag en woensdagvoormiddag ? Dit is voor mij geen probleem, maar niet het omgekeerde. Dus niet kiezen voor dinsdagvoormiddag wanneer er niet veel werk is. Ofwel moeten we de dinsdagvoormiddag kiezen als vaste vergaderdag. Het is het een of ander.

Le **président** : Je transmettrai donc votre proposition, ainsi que celle de M. Anthuenis, au président Wauters, afin que ce dernier puisse les prendre en considération. Par ailleurs, je vous demanderais de bien vouloir essayer de limiter votre temps de parole à la durée prévue dans le règlement.

Mondelinge vraag van mevrouw Trees Pieters aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van de Maribel-steun" (nr. 1447)

Question orale de Mme Trees Pieters au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "le remboursement de l'aide Maribel" (n° 1447)

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb deze vraag ook gesteld in de plenaire vergadering van vorige donderdag.

Trees Pieters

Aangezien er tijdens het vragenuurtje echter weinig tijd is om vragen te behandelen, wil ik de vraag hier even herhalen om het probleem verder te bespreken. Het antwoord van de minister gaf mij immers geen voldoening.

De RSZ-administratie heeft de bedrijven aangeschreven die de Maribel-steun geheel of gedeeltelijk moeten terugbetalen. Zij hadden een maand de tijd om in beroep te gaan. Mijnheer de minister, daar wringt het schoentje. De beroepen zijn op dit ogenblik nog altijd niet getrancheerd. De bedrijven weten niet of zij al dan niet op een gehele of gedeeltelijke vrijstelling kunnen rekenen.

Wat gebeurt er met de bedrijven die een bedrijfs-overname hebben gekend? Wat met de ondernemingen waarvan het personeelsbestand in belangrijke mate is gedaald? Wat met bedrijven die zich hebben geherstructureerd en opnieuw financieel gezond zijn geworden door personeelsafbouw? Zal men op basis van het vroegere aantal personeelsleden of op basis van het huidige aantal personeelsleden moeten terugbetalen? Als men op basis van het vroegere aantal personeelsleden moet terugbetalen, kan het zijn dat zij opnieuw financieel ongezond worden.

Ten slotte wil ik aan deze problematiek nog een nieuw element toevoegen dat ik gisteren las in de Financieel Economische Tijd. De minister van Economische Zaken, de heer Demotte, heeft beslist dat de terugbetalingsverplichting voor de betrokken bedrijven in de boekhouding kan worden verwerkt als een schuld voor het boekjaar 1999. Er was een langdurige discussie tussen de commissie voor de Boekhoudkundige Normen, de Ministerraad en het CRB. Uiteindelijk zou minister Demotte een vroeger koninklijk besluit dat bepaalde het voorstel van het erkennen als een schuld niet te aanvaarden, hebben vernietigd en zich hebben aangesloten bij de stelling van het CBN en het Instituut van de Bedrijfs-revisoren, met name dat de terugbetalingen een boekhoudkundige schuld zijn, te erkennen in de jaarrekening van 1999. De minister van Financiën heeft daarop onmiddellijk gereageerd. Hij zei dat hij van die beslissing geen kennis had. Mijnheer de minister, hebt u daarvan kennis? Wat gebeurt er met de beslissing van minister Demotte, die ondertussen naar een andere regering is overgestapt?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb een dubbel probleem met het tweede deel van de vraag van mevrouw Pieters.

Eerst en vooral is er in haar schriftelijke vraag niets terug te vinden omtrent deze kwestie. En al mocht er toch iets over vermeld zijn, dan zou ik antwoorden dat dit niet behoort tot mijn bevoegdheid, maar tot de bevoegdheid van de ministers van Financiën en van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek.

Toch wens ik u mee te delen, mevrouw Pieters, dat de regering probeert maximaal rekening te houden met de wensen van het bedrijfsleven. Het bedrijfsleven vroeg om een soepele regeling met betrekking tot de wijze waarop de provisies moeten worden geboekt. Welnu, de regering zal trachten een soepele regeling tot stand te brengen, maar om hierover meer uitleg te krijgen stel ik u voor u te richten tot de minister van Financiën of tot de minister van Economie en Wetenschappelijk Onderzoek.

Alvorens het technische deel van mijn antwoord uiteen te zetten, wil ik nog een algemene opmerking maken.

Mevrouw Pieters, u geeft voortdurend de indruk er niet van op de hoogte te zijn dat de Belgische regering, lang geleden, terzake werd veroordeeld door de Europese Unie. De uitvoering van dat vonnis kunnen wij niet zomaar naast ons neerleggen. Wat tal van elementen betreft die u aanhaalde, hebben wij geen beslissingsrecht. Al heb ik al vaker uiteengezet over welke elementen het gaat, ik zal het nogmaals herhalen.

Eerst een paar woorden over de huidige praktische gang van zaken.

In de loop van februari ontvingen de werkgevers van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een brief waarbij zij werden geïnformeerd over de wijze waarop de Maribel-steun bis en/of ter moest worden terugbetaald. De bedrijven hadden de keuze tussen de terugbetaling in een keer of in twaalf terugbetalingsschijven gespreid over een periode van 36 maanden.

Na ontvangst van deze brief van de RSZ beschikte de werkgever over 30 dagen om te kiezen tussen een van beide terugbetalingsmodaliteiten.

De vorige keer dat u mij hierover ondervroeg, kon ik u nog geen precieze gegevens verstrekken. Nu kan ik dat wel.

Als de werkgever niet reageert, wordt hij geacht te kiezen voor een terugbetaling in twaalf schijven.

Van de 758 ondernemingen die Maribel-steun moeten terugbetalen, opteerden er 522 voor de eenmalige globale terugbetaling en 68 voor de terugbetaling over twaalf kwartalen; 168 ondernemingen reageerden niet en worden aldus geacht te kiezen voor de terugbetaling over twaalf kwartalen.

Geen enkele werkgever ging in beroep tegen deze maatregel. Met andere woorden, geen enkel bedrijf betwist de berekening van de bedragen die moeten worden terugbetaald. Wel lieten werkgevers weten betalingsmoeilijkheden te hebben. De RSZ kan terzake niet "trancheren" - ik gebruik, tussen aanhalingstekens, de

Frank Vandenbroucke

uitdrukking die u gebruikte in de aankondiging van uw vraag - aangezien zij niet de bevoegdheid heeft om een onderneming als een bedrijf in moeilijkheden te erkennen. Dat idee bevindt zich niet in het normale RSZ-arsenaal.

Niet alleen moet de Europese richtlijn in dat verband scrupuleus worden nageleefd, maar bovendien moeten alle aanvragen om als een bedrijf in moeilijkheden te worden erkend en om die reden de Maribel-steun niet te moeten terugbetalen, een voor een aan de Europese commissie worden overgemaakt. Pas na goedkeuring van de commissie kunnen betrokken bedrijven steun genieten voor bedrijven in moeilijkheden.

Ten tweede, de berekeningsgrond voor de terugbetaling. De terug te betalen steun wordt berekend op basis van het aantal effectieve in de onderneming tewerkgestelde werknemers op het moment van het verkrijgen van de Maribel-steun en niet op basis van het personeelsbestand op het ogenblik van het terugbetalen van de steun.

Wij werden terzake veroordeeld en de wijze waarop die veroordeling wordt uitgevoerd is niet het gevolg van een keuze of een beslissing van deze regering, maar het is de uitvoering van het protocolakkoord van 23 juni 1999 tussen de Belgische Staat en de Europese Commissie.

In dat kader werken wij en kunnen wij nog discussiëren. Wij trachten de belangen van de Belgische economie maximaal te verdedigen maar wij moeten binnen dit kader werken. Dat wil ik nog eens sterk beklemtonen. Als een bedrijf stelt dat het niet kan terugbetalen omdat het dan in moeilijkheden komt of als een bedrijf vraagt om ontheffing van de verplichting om terug te storten, dan kunnen wij daarvoor geen algemene regeling voor. Wij moeten deze gevallen een voor een voorleggen aan de Europese Commissie.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Mijnheer de minister, toen ik dit laatste element aan de discussie toevoegde, heb ik duidelijk gesteld dat dit nieuws gisteren in de krant verscheen en dat het aansloot bij de vragen. Ik vond het dan ook opportuun om na te gaan of deze beslissing gehonoreerd blijft door de Ministerraad. Het lijkt mij immers logisch dat deze terugvorderingen als kosten kunnen worden geboekt.

Daarnaast weten wij allemaal zeer goed dat het commissaris Karel Van Miert is die België gesommeerd heeft om de Maribel-bis en -ter terug te eisen. Mijn vragen hebben alleen betrekking op de manier waarop de terugbetaling moet gebeuren. Tot op vandaag was het voor de bedrijven helemaal niet duidelijk hoe zij de betalingen moesten doen. Op basis van welk personeelsbestand moeten zij werken en hoe kunnen zij dit in de boekhouding verrekenen ? Uw antwoord heeft dit al iets duidelijker gemaakt.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mevrouw Pieters, ik wil u in uw wijsheid laten want dat komt u misschien goed uit. Hoe kunt u hier echter komen zeggen dat de bedrijven tot op vandaag niet wisten hoe zij moeten betalen ? Zij hebben op 20 februari een brief ontvangen en er bestaat terzake geen enkele onduidelijkheid. Ik heb geen enkele klacht gekregen van een bedrijf, een bedrijfsleider of een organisatie van bedrijfsleiders over de zogenaamde onduidelijkheid van wat zij moeten doen. U zegt dat hier echter voortdurend. U stelt mij voortdurend vragen en ik geef u steeds alle informatie waarover ik beschik op het ogenblik waarop u mij de vraag stelt. U zult mij binnen drie weken ongetwijfeld opnieuw een vraag stellen en als ik u dan meer informatie geef, zult u mij verwijten dat ik dat vandaag niet gezegd heb. Zo blijven we natuurlijk bezig.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Mijnheer de minister, dat is absoluut niet de bedoeling. Ik heb vandaag gegevens gekregen die ik vorige keer niet heb gehad.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mevrouw Pieters, ik kon ze u ook niet geven.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Dat was vorige keer juist mijn vraag. U zegt dat u geen klachten hebt gekregen van de bedrijven. U leest toch de vaktijdschriften van de bedrijfsorganisaties ? Daar staan die klachten wel in. Ik heb ook geen individuele klachten ontvangen maar ik lees wel wat er in de vaktijdschriften staat. Die klacht werd daarin heel uitdrukkelijk geformuleerd.

U hebt vandaag echter heel uitdrukkelijk gesteld dat er 522 ondernemingen voor de eenmalige globale terugbetaling opteerden.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mevrouw Pieters, hoe kunt u zoiets zeggen ? Ik kan dat pas weten als die dertig dagen voorbij zijn. Wilt u dat nu eens begrijpen. Ik kon een maand geleden niet zeggen hoeveel bedrijven er zijn die één keer betalen omdat zij toen nog tijd hadden om daarover te beslissen. Zo kunnen we bezig blijven. Probeert u eens rekening te houden met het feit dat ik over het algemeen niet in staat ben om de toekomst te voorspellen. Voor het afsluiten van de periode waarin de bedrijven konden kiezen tussen de twee modaliteiten kon ik niet voorspellen wat die honderden bedrijfsleiders zouden kiezen. Vandaag kan ik u dat wel zeggen.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Mijnheer de minister, ik blijf rustig. Ik concludeer alleen dat ik dit antwoord vorige week niet heb gekregen.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mevrouw, toen kon ik dat nog niet weten.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Dan bent u blij dat u nu een antwoord kunt geven en ik dat ik een antwoord kan krijgen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van de heer Daniël Vanpoucke en mevrouw Kathleen van der Hooft aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de tenuitvoerlegging van het sociaal statuut van de lokale mandataris" (nrs. 1459 en 1491)

Questions orales jointes de M. Daniël Vanpoucke et Mme Kathleen van der Hooft au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la mise en oeuvre du statut social du mandataire local" (n°s 1459 et 1491)

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 28 juli 1999 verscheen in het Staatsblad de wet van 4 mei 1999 tot verbetering van de bezoldigingsregeling en van het sociaal statuut van de lokale verkozenen. De bezoldigingsregeling zal pas ingaan na de volgende vernieuwing van de gemeenteraden, mogelijk met uitzondering van artikel 5 van deze wet, waardoor de Koning die wet vroeger in werking kan laten treden.

Op 15 maart 2000 heb ik in de commissie voor de Binnenlandse Zaken de bevoegde minister over die bezoldigingsregeling enkele vragen gesteld. Precies voor dat artikel 5 heeft hij mij naar de minister van Sociale Zaken verwezen. Het betreft een sociale maatregel die een burgemeester of een schepen, die niet vanuit een ander sociaal statuut of beroepsstatuut door de sociale zekerheid wordt beschermd, voor zijn sociaal statuut beschouwt als contractuele werknemer van de gemeente, met uitzondering van de pensioenregeling. Zoals u zegt heeft de minister daarvoor naar u verwezen, eraan toevoegend dat hij u daarover een brief had geschreven, maar nog geen antwoord had ontvangen.

Mijnheer de minister, ten eerste, bent u van plan deze sociale maatregelen ten voordele van niet-beschermde mandatarissen nog vóór de gemeenteraadsverkiezingen in werking te laten treden ?

Ten tweede, voor wanneer is de uitvoering van deze maatregel ten laatste gepland ?

Ten derde, hoe zal de maatregel precies worden uitgevoerd ?

Ten vierde, zal die bescherming ook retroactief kunnen worden toegepast ?

Mevrouw **Kathleen van der Hooft** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het gaat uiteraard over dezelfde nieuwe wet die een probleem levert. Het probleem is gecreëerd door het feit dat het gedoogbeleid dat ten aanzien van deze sociale maatregel en ten aanzien van die mandatarissen door de gemeenteraden werd beslist, door de minister van Binnenlandse Zaken werd stopgezet op 1 oktober.

Nu wordt men als mandataris verplicht om deze bedragen zelf te betalen. Dat is trimestrieel ongeveer een bedrag tot 20 250 Belgische frank. Dat is toch niet min. Mijn collega volksvertegenwoordiger Tony Smets diende derhalve recentelijk een wetsvoorstel in dat de gemeenten in afwachting van de uitvoeringsbesluiten van de nieuwe wet, in staat moet stellen de sociale bijdragen voor gezondheidszorg ten voordele van burgemeesters en schepenen die geen ander sociaal statuut genieten, voor hun rekening te nemen en dit retroactief vanaf 1 oktober 1999.

Hierdoor zou de bestaande regeling gelegaliseerd worden en verlengd tot de uitvoeringsbesluiten van de nieuwe wet klaar zijn. Ik had bijgevolg graag van de minister vernomen hoe hij staat ten opzichte van het voorstel van collega Smets. Verwacht de minister nog uitvoeringsbesluiten vóór de gemeenteraadsverkiezingen ? Zo ja, wat is dan de inhoud van deze besluiten ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan aan de twee parlementsleden zeggen dat een besluit dat de tenuitvoerlegging van artikel 5 van de wet van 4 mei 1999 regelt momenteel door mijn kabinet wordt bestudeerd.

Tijdens de vorige regering werd op vraag van de minister van Ambtenarenzaken een ontwerp van koninklijk besluit opgesteld. Dit bepaalt dat de lokale mandatarissen die vandaag niet onder het stelsel van de ambtenaren, de zelfstandigen of de werknemers vallen, ook zouden worden beschermd voor de risico's van ziekte en invaliditeit enerzijds en werkloosheid anderzijds. In dit ontwerp wordt bepaald dat zij voor deze risico's tot het stelsel van de werknemers toetreden.

De groep van lokale mandatarissen die onder geen enkel sociaal stelsel valt is echter beperkt. Dit neemt niet weg dat die mensen recht hebben op een degelijke sociale bescherming. Ik heb echter een aantal principiële opmerkingen wanneer deze lokale mandatarissen zonder meer een beroep zouden kunnen doen op het stelsel van de werknemers. Het is vandaag niet echt duidelijk welk stelsel hen voor welk risico verzekert. Het is duidelijk dat zij voor de pensioenen onder de wet van 8 december 1976 vallen. Voor de kinderbijslag is per rondzendbrief vastgesteld dat de RSZ-PPO instaat voor de betaling van kinderbijslag voor niet-beschermde lokale mandataris-

Frank Vandenbroucke

sen. Wanneer de niet-beschermde lokale mandatarissen voor ziekte en invaliditeit, evenals voor werkloosheid tot het stelsel van de werknemers zouden toetreden, vallen zij volgens de wet van 10 april 1971 automatisch ook in het stelsel van de werknemers voor arbeidsongevallen en beroepsziekten. Het personeel van steden en gemeenten is echter niet onderworpen aan de wet van 10 april 1971. Het zou onlogisch zijn mochten burgemeesters en schepenen dat wel zijn. Het ontwerp van koninklijk besluit dat nu is opgemaakt biedt onvoldoende duidelijkheid onder welk stelsel de niet-beschermde lokale mandatarissen vallen voor welk risico. Op dat vlak moeten er aanpassingen gebeuren. De niet-beschermde lokale mandatarissen hebben thans recht op kinderbijslag zonder dat er bijdragen betaald worden. Dat is eigenlijk een aanfluiting van het solidariteitsprincipe dat aan de basis ligt van de stelsels van sociale zekerheid. Er moet bijgevolg zeker in het ontwerp van koninklijk besluit worden opgenomen dat de toegang tot de tak van de kinderbijslag impliceert dat er een bijdrage wordt betaald. Dit principe moet ook gelden voor de toegang tot het stelsel van de werknemers voor ziekte, invaliditeit en werkloosheid.

Ten slotte is het stelsel van de werknemers ook gebaseerd op het verzekeringsprincipe. Dat impliceert dat men, verschillend van tak tot tak, een wachttijd moet doorlopen en bijdragen moet betalen vooraleer men aanspraak kan maken op de vergoedingen waarin is voorzien bij het optreden van risico's. In het ontwerp van koninklijk besluit zoals het nu werd opgemaakt is het mogelijk dat de niet-verzekerde lokale mandatarissen, in geval van werkloosheid, onmiddellijk recht hebben op uitkeringen in het sociaal stelsel van de werknemers. Werknemers moeten echter een aantal gewerkte dagen bewijzen om recht te hebben op uitkeringen. Ik denk dat men om redenen van rechtvaardigheid deze mogelijkheid moet uitsluiten.

Ik heb nu een aantal elementen gegeven waardoor ik een beetje vooruit loop op de discussie. Momenteel ga ik na of het ontwerp van koninklijk besluit beantwoordt aan deze principes en opmerkingen om vervolgens eventuele aanpassingen door te voeren. Ik denk dat het aangewezen is om, in het kader van de komende gemeenteraadsverkiezingen, zeer snel een passende regeling te treffen. Ik moet er wel de aandacht op vestigen dat de datum van inwerkingtreding van artikel 5 zelf, dat een bepaling uit de gemeentewet wijzigt, moet worden vastgesteld door de minister van Binnenlandse Zaken.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik begrijp dat het nog enige studie vraagt.

Mijn vraag gaat over het feit dat het nu niet kan voor de huidige mandatarissen. U zegt zelf dat de gemeenteraadsverkiezingen dichtbij komen. Daarom zou

het zeer goed zijn dat de mandatarissen die vanaf 1 januari 2001 een functie bekleden, weten waar zij staan. In dat geval zou ik bij de minister toch op enige spoed willen aandringen.

Mevrouw **Kathleen van der Hooft** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord, maar ik kan er niet echt tevreden mee zijn, in eerste instantie omdat ik uit zijn antwoord niet heb kunnen begrijpen wat zijn reactie is op het wetsvoorstel van collega Smets.

Voor zover ik het antwoord van de minister heb begrepen, komt het erop neer dat wie aan geen enkel ander sociaal statuut onderworpen is en dus eigenlijk niet beschermd is, een hogere bijdrage zal moeten betalen als hij een statuut wenst te genieten dat overeenkomt met dat van de werknemers.

Begrijp ik de minister dan verkeerd of voorziet hij dan ook in een solidariteitsprincipe waarbij men zegt dat het stelsel voor iedereen zal gelden, ook voor degenen die wel nog in een ander sociaal statuut passen ? Uiteindelijk zal men degenen die niet cumuleren, wat momenteel toch ter discussie staat, meer bijdragen laten betalen en zullen hun netto-inkomsten verminderen. Ik heb daar toch een aantal vragen rond.

Minister **Frank Vandenbroucke** : Ik zie niet direct het probleem van de cumulatie. In het stelsel van de werknemers betaalt u een bijdrage die proportioneel is met uw inkomen. Dit geldt niet voor mensen met zeer lage lonen. Waar is het probleem van de cumulatie ? Als u cumuleert, betaalt u meer bijdragen; cumuleert u niet, dan betaalt u minder bijdragen. Ik zal evenwel nadenken over uw vraag.

Mevrouw **Kathleen van der Hooft** (VLD) : Zoals het nu is, betaalt men geen bijdragen voor kinderbijslagen, werkloosheid, of ziekte- en invaliditeitsverzekering. In het ontwerp dat momenteel ter studie ligt bepaalt u dat, indien men het sociaal statuut van de werknemers wil genieten, men ook de bijdragen moet betalen. Zal iedereen dat dan moeten betalen, ook degenen die cumuleren en in een ander sociaal statuut wel beschermd zijn ?

Minister **Frank Vandenbroucke** : Ik noteer uw vragen. Ik meen erop te kunnen antwoorden, maar ik wil voorzichtig zijn.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de M. Claude Desmedt au ministre des Affaires sociales et des Pensions sur "la restitution des cotisations de solidarité retenues sur les pensions des agents des communes" (n° 1470)

Mondelinge vraag van de heer Claude Desmedt aan de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de terugbetaling van de solidariteitsbijdragen geheven op de pensioenen van de gemeenteamtensaren" (nr. 1470)

M. Claude Desmedt (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, par un arrêt du 10 septembre 1999, la Cour du travail de Gand a condamné l'Office des pensions à rembourser des retenues de cotisation de solidarité qui avaient été prélevées sur les pensions pour la période du 1er janvier 1995 au 31 décembre 1996. La Cour du travail a, en effet, considéré que l'arrêté royal du 28 octobre 1994 qui avait établi ces cotisations de solidarité n'avait pas de base légale.

Bien entendu, l'Office des pensions a introduit un pourvoi en cassation, mais, comme vous le savez, ce dernier n'est pas suspensif.

Il s'agissait, il est vrai, de pensions du secteur privé, mais il n'y a aucune raison de faire des différences entre les pensions du secteur privé et celles du secteur public.

A la suite de cette décision, de nombreux pensionnés ont assigné les communes en restitution des cotisations de solidarité qui avaient été retenues sur les pensions 1995 et 1996.

En réalité, les communes ne sont plus en possession de ces montants puisqu'elles les ont versées à l'ONSS/APL. C'est ainsi qu'un grand nombre de communes se voient introduire des procédures en justice, avec tous les ennuis et les frais que cela entraîne, pour des faits dont elles ne sont absolument pas responsables et en vue de restituer des sommes qu'elles ne détiennent plus.

La logique veut, bien entendu, que les communes appellent l'Office des pensions en intervention et en garantie en cas de condamnation prononcée à leur encontre.

Toujours est-il que l'on impose un gros effort aux communes puisqu'elles n'ont, je le répète, aucune responsabilité dans cette affaire.

Ne serait-il pas possible, monsieur le ministre, d'inviter l'Office des pensions, lorsque les villes ou communes en font la demande, à faire ce que l'on appelle des "interventions volontaires" devant le tribunal pour éviter aux communes de devoir exposer des frais. L'Office des pensions prendrait, de plus, l'effectivité de la défense en charge.

Il est évident, monsieur le ministre, que cette situation entraîne des frais pour les communes. Dans ces conditions, envisagez-vous d'inviter l'Office des pensions à prendre des mesures pour indemniser ces dernières du préjudice qu'elles risquent de subir ?

M. Frank Vandenbroucke, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je voudrais souligner, à la suite de l'arrêt de la Cour d'arbitrage du 15 juillet 1998, que les bases de perception qui subsistent pour les retenues opérées entre le 1er janvier 1995 et le 31 décembre 1996 sont l'arrêté royal du 28 octobre 1994, qui fait l'objet d'un recours en annulation devant le Conseil d'Etat et l'article 68 de la loi du 30 mars 1994.

Il est donc clair qu'il existe une base légale et tant que la législation actuelle est en vigueur, les retenues de solidarité pour les années 1995-1996 restent d'application.

Par ailleurs, j'ai à maintes reprises insisté sur le fait qu'il était parfaitement inutile pour les personnes concernées d'introduire un recours auprès des tribunaux, puisque le cas échéant, toutes les mesures seront prises afin d'assurer une parfaite égalité de traitement entre les pensionnés.

En vertu des dispositions de l'article 41 de l'arrêté royal n° 50 du 24 octobre 1967, relatives à la pension de retraite et de survie des travailleurs salariés, l'Office national des Pensions a pour mission d'appliquer la législation relative aux pensions de retraite et de survie des travailleurs salariés.

En principe, l'office n'intervient pas dans les procédures introduites par les pensionnés qui n'ont pas obtenu une pension en tant que travailleur salarié. Les tribunaux du travail mettent d'ailleurs l'ONP hors cause, dans les cas où un pensionné, qui ne bénéficie que d'une pension communale, demande le remboursement des retenues de solidarité effectuées.

L'ONSS/APL, par ailleurs, n'a été chargée que des opérations matérielles de perception de retenues de solidarité qui lui ont été communiquées par le cadastre des pensions. Cet organisme ne serait de toute façon pas en mesure d'identifier, pour chaque administration locale, les montants qui auraient été indûment retenus. Il est évident qu'il n'incombe pas aux communes d'intervenir dans la problématique des retenues de solidarité perçues par l'ONSS/APL et transférées au Fonds d'équilibre des Pensions auprès de l'Administration des Pensions du ministère des Finances.

Pour résoudre le problème soulevé par l'intervention, j'ai donné instruction à mes services d'intervenir sur demande aux côtés des pouvoirs locaux, qui ont leur propre régime de pension et de préparer pour eux les conclusions en vue de défendre le même point de vue que celui que l'administration des pensions soutient dans des dossiers analogues.

M. Claude Desmedt (PRL FDF MCC) : Merci, monsieur le ministre, pour votre explication technique. Il n'en reste pas moins que, sur base de l'arrêt de la cour du travail de Gand, de nombreuses procédures sont introduites pour

Claude Desmedt

des communes; c'est une réalité. Nous ne pouvons évidemment pas préjuger de l'issue de ces procédures, mais il est aussi évident que, si les communes doivent se défendre en justice, elles doivent exposer des frais. D'autre part, elles risquent d'être condamnées à rembourser des montants qu'elles ne détiennent plus.

Je note votre décision d'inviter l'office compétent à assister les communes dans la défense qu'elles auront à présenter devant les tribunaux. Peut-être pourriez-vous cependant rendre cela plus officiel ? Apparemment, les communes ne sont pas encore informées du fait, si je comprends bien, que vous leur proposez une aide logistique pour leur défense dans cette procédure.

Il reste aussi qu'en cas de condamnation, les communes devront se retourner contre l'ONSS pour obtenir le remboursement.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Ordre des travaux

Regeling van de werkzaamheden

Mme Martine Dardenne étant retenue dans une autre commission, sa question orale n° 1498 est reportée à une date ultérieure.

Mme Onkelinx ne pourra pas nous rejoindre pour la série de questions qui lui sont adressées. M. Flahaut, ministre de la Défense nationale, est présent parmi nous et, en accord avec les questionneurs, il répondra à la place de Mme Onkelinx jusqu'à son arrivée.

Mondelinge vraag van de heer Filip Anthuenis aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de rol van de uitzendsector bij de invulling van het startbanenplan" (nr. 1396)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Landsverdediging)

Question orale de M. Filip Anthuenis à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le rôle du secteur intérimaire dans la mise en oeuvre du plan de premier emploi" (n° 1396)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Défense)

De heer **Filip Anthuenis** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik was er van op de hoogte dat er enkele verschuivingen waren in de regering, maar ik wist niet dat mevrouw Onkelinx minister van Landsverdediging was geworden.

Mijnheer de minister, de uitzendsector stelt jaarlijks 277 000 individuen te werk en is daarmee een belangrijk arbeidsmarktinstrument.

In 1998 was bijna 46% van de uitzendkrachten jonger dan 25 jaar. Uitgerekend de doelgroep van het Rosetta-plan - ietwat uitgebreid, nietwaar mevrouw D'Hondt - schrijft zich nu reeds massaal in als uitzendkracht. In het algemeen is de doelgroep van de laaggekwalificeerden sterk vertegenwoordigd in het uitzendkrachtenbestand. Bovendien heeft de uitzendsector de laatste jaren projecten ontwikkeld die de integratie van risicogroepen onder de werkzoekenden tot doel hebben. Ondanks deze referenties blijkt dat de uitzendsector niet zal worden betrokken bij de implementatie van het Rosetta-plan.

De uitzendsector formuleert echter een voorstel terzake. Hij vraagt, enerzijds, om jongeren in dienst te kunnen nemen onder de voorwaarden van het startbanenplan en, anderzijds, dat zij in aanmerking worden genomen bij de berekening van de tewerkstellingsverplichting van de klanten-bedrijven.

Om een snelle doorstroming naar een vaste tewerkstelling te bevorderen stelt de sector voor om niet te werken met de verplichte minimumtewerkstellingsduur van één jaar, maar via opeenvolgende contracten van drie maanden met een maximum van vier opeenvolgende contracten. Dit komt meer overeen met de realiteit binnen de uitzendsector.

De sector is van mening dat de tewerkstelling van uitzendkrachten moet voldoen aan de motieven die zijn vastgesteld door de wet van 24 juli 1987, namelijk tijdelijke vermeerdering van werk en vervanging na het einde van een arbeidsovereenkomst. De sector engageert zich onder deze voorwaarden voor de aanwerving van 5000 jongeren in startbanen. Dit voorstel lijkt ons constructief met het oog op het welslagen van het Rosetta-plan, wat wij toch allemaal beogen. Het biedt bovendien het voordeel van de soepelheid : dezelfde jongere zou binnen de periode van één jaar eerst als uitzendkracht en vervolgens in vast verband in dienst kunnen worden genomen.

Met betrekking tot de RVA-stage - een verwante problematiek - heeft de Nationale Arbeidsraad zich reeds uitgesproken voor het in aanmerking nemen van de uitzendsector bij de berekening van de 3%. De vraag rijst of het niet logisch is dat dit principieel akkoord in de NAR zou worden doorgetrokken naar het nieuwe systeem van het Rosetta-plan.

Graag vernam ik van de minister van Tewerkstelling, nu vervangen door de minister van Landsverdediging, of er alsnog plannen zijn om het Rosetta-plan open te stellen

Filip Anthuenis

voor de uitzendsector, zodat jongeren die via de uitzendsector worden tewerkgesteld worden meegerekend in de tewerkstellingsverplichting van 3%. Indien dit niet het geval is, wat is dan de reden ?

Zal de minister over de rol van de uitzendsector overleg plegen met de sector zelf en desgewenst het advies van de NAR inwinnen ?

Minister **André Flahaut** : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan de heer Anthuenis in antwoord op zijn vraag meedelen dat het beroep op uitzendarbeid in het kader van de startbaanovereenkomst slechts beschouwd kan worden door strikt de wet na te leven van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers. Artikel 1 van deze wet bepaalt dat uitzendarbeid de activiteit is die als voorwerp de vervanging heeft van een permanent werknemer, of die beantwoordt aan een tijdelijke aangroei van het werk, of die de uitvoering van uitzonderlijk werk verzekert.

Nu is de vervanging van een vast werknemer onverenigbaar met artikel 39, paragraaf 5, eerste lid, van de wet van 24 december 1999 ter bevordering van de werkgelegenheid, die oplegt dat de tewerkstelling van nieuwe werkgevers in een startbaanovereenkomst een bijkomende tewerkstelling betekent. Overigens komt de minimumtewerkstelling van één jaar, zoals bepaald in de startbaanovereenkomst, niet overeen met de begrippen tijdelijke aangroei van het werk of uitvoering van een uitzonderlijk werk die opgelegd worden door de wet van 24 juli 1987. Wij voeren echter besprekingen met de uitzendsector.

Mocht blijken dat jongeren tewerkgesteld kunnen worden in een startbaanovereenkomst via uitzendarbeid, en dat daarbij de wet van 24 juli 1987 strikt nageleefd wordt, zou ik me daartegen niet verzetten.

Ik ben momenteel niet van plan om dit probleem voor te leggen aan de Nationale Arbeidsraad. Deze instantie heeft deze vraag trouwens niet besproken in haar advies nr. 1305 van 21 maart 2000 over de ontwerpen van de uitvoeringsbesluiten van de wet van 24 december 1989 ter bevordering van de werkgelegenheid.

De heer **Filip Anthuenis** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik heb nota genomen van dit antwoord. Ik veronderstel dat het u is meegedeeld door het kabinet van minister Onkelinx. Ik zal het antwoord nog even moeten bestuderen, maar ik heb begrepen dat het volgens de minister niet past in de filosofie van de Rosettabanen. Ik kan de minister daarin gedeeltelijk volgen. Ik wil echter de aandacht vestigen op het feit dat die mensen zich zelf engageren tot de aanwerving van 5 000 jongeren.

Ik denk dat de commissie voor de Sociale Zaken, die zich bezighoudt met tewerkstelling, ernaar moet streven dat er zoveel mogelijk tewerkstelling komt in dit land. Als die mogelijkheid bestaat binnen de uitzendsector moeten we er toch alles aan doen om de bepalingen te wijzigen. Ik zal de betrokken minister, mevrouw Onkelinx, hierover later nog benaderen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "het recht voor werknemers op een jaar afwezigheid of verlof" (nr. 1411)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Landsverdediging)

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le droit, dans le chef des travailleurs, à un an d'absence ou de congé" (n° 1411)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Défense)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in een document dat ons door de regering werd toegestuurd naar aanleiding van de top in Lissabon, staat vermeld dat zij de intentie heeft om aan alle werknemers vanaf het jaar 2002, het recht toe te kennen op minstens een jaar verlof of afwezigheid tijdens hun loopbaan.

Een dergelijke intentie klinkt en oogt goed, zeker in het kader van een vernieuwende visie op loopbaanplanning, waarover wij het daarnet hadden, maar de vraag is of de minister, namens de regering, deze regeringsintentie concreet kan invullen.

Zal het recht op een jaar afwezigheid worden gevoegd bij de reeds bestaande stelsels en regelingen inzake loopbaanonderbreking of zal het worden geïntegreerd ?

Zullen de redenen om het recht op een jaar afwezigheid of verlof te laten gelden, aan bepaalde voorwaarden onderhevig zijn ? Zal het recht op een jaar afwezigheid of verlof gepaard gaan met het behoud van loon of zal er een vergoeding worden geëist, eventueel ten laste van de algemene middelen ? Zal, zoals bij de beroepsloopbaanonderbreking, het jaar afwezigheid of verlof als een werkende periode worden beschouwd voor het behoud van de sociale zekerheid en de daaruit voortvloeiende afgeleide rechten ? Zal de werkgever worden verplicht te voorzien in de vervanging van de werknemer die dit recht opneemt ?

Minister **André Flahaut** : Mijnheer de voorzitter, collega's, de Belgische regering heeft diverse pistes voorgesteld voor acties die vervat zijn in het document "Nieuwe Europese ambities voor een nieuw millennium. Agenda voor een informatiemaatschappij die kansen biedt aan iedereen." Het ging om een bijdrage van de regering aan de Europese Raad van Lissabon. Onder de titel "Uitdieping en versterking van de werkgelegenheidsstrategie van de Europese Unie" heeft de regering opnieuw haar prioritaire doelstelling bevestigd, met name het creëren van banen en een volledige tewerkstelling bereiken. Het gaat niet om gelijk welke baan, maar om kwaliteitsbanen. Aldus moet rekening worden gehouden met de dimensie van het gezinsleven en met de combinatie ervan met het werk. Nieuwe strategieën moeten worden uitgewerkt. In die optiek moet een deelname aan het sociale en aan het economische leven worden verzekerd voor de burgers, mannen en vrouwen. Daartoe zou men moeten beschouwen dat elke werknemer recht heeft op ten minste een jaar verlof zonder wedde op zijn hele loopbaan. Een dergelijke maatregel zou kunnen worden overwogen vanaf 2002. In de besluiten die door de Europese Raad op 23 en 24 maart 2000 werden goedgekeurd, werd dit voorstel niet letterlijk in aanmerking genomen, maar de Europese Raad heeft in het bijzonder een beroep gedaan op de zin voor sociale verantwoordelijkheid van de bedrijven wat de beste praktijken betreft inzake opvoeding en levenslange opleiding, arbeidsorganisatie, gelijkheid van kansen, sociale integratie en duurzame ontwikkeling. Ik meen dat deze conclusies in de goede richting gaan.

Zoals u vaststelt werd er geen concrete beslissing goedgekeurd. In het kader van de algemene overweging over de arbeidsverkortening en de aanpassing van de werktijd zal de maatregel met betrekking tot de loopbaanonderbreking worden ingeschreven. Het is nog te vroeg om de toepassingsmodaliteiten te verduidelijken van een maatregel die in een algemene context moet passen.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het verheugt mij te horen dat een toekomstgericht tewerkstellingsbeleid niet alleen banenscheppend moet zijn, maar dat deze banen ook kwaliteitsbanen moeten zijn. Naast andere elementen vult u de notie kwaliteit ook in met een betere combinatie van gezin en arbeid. Wij onderschrijven dit ten volle.

Het is goed dat men daarvoor ook een beroep doet op de sociale reflex van de ondernemers. Het concrete onderwerp van deze vraag was of alle werknemers tegen 2002 recht zouden hebben op minstens een jaar verlof of afwezigheid in de loop van hun carrière. Ik noteer uit het antwoord dat u geeft namens de minister van Werkge-

genheid dat men in een jaar verlof zonder wedde voorziet, dus zonder onderbrekingsvergoeding of enig ander inkomen. Dat zal ook repercussies hebben op de sociale zekerheid. Uiteraard is er nog tot 2001 tijd om bij te sturen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de externe diensten voor preventie en bescherming op het werk" (nr. 1453)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Landsverdediging)

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "les services extérieurs de prévention et de protection au travail" (n° 1453)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Défense)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wens mij bij de minister van Landsverdediging te verontschuldigen omdat dit een vrij technische vraag is. Ik vermoed dan ook dat de diensten van de minister van Werkgelegenheid een zeer technisch antwoord hebben opgesteld zodat mevrouw Onkelinx, als zij persoonlijk aanwezig was geweest, het wellicht zelf ook zou hebben voorgelezen. Mijnheer de minister, ik verzoek u mij dan ook om u deze vraag te stellen.

Mijnheer de voorzitter, het ging hier aanvankelijk om een interpellatie die echter door de voorzitter van de Kamer, in al zijn wijsheid, tot een vraag is omgevormd. Ik zal dus trachten de tekst van de interpellatie samen te vatten. Waarschijnlijk zal dit dan echter compleet onoverzichtelijk worden voor de collega's.

Mijnheer de minister, de aanleiding voor mijn vraag is het feit dat 1 januari 2000 een scharniermoment was voor de arbeidsgeneeskunde in België. Immers, op die dag werden de interbedrijfsgeneeskundige diensten omgevormd tot externe diensten voor preventie en bescherming op het werk conform de wetgeving die wij in de vorige legislatuur hebben goedgekeurd. Het nemen van de uitvoeringsbesluiten die gestalte moesten geven aan deze omvorming verliep allesbehalve vlekkeloos. De noodzaak om over vijf disciplines te beschikken - ik zal ze wegens tijdsgebrek niet opsommen maar ze staan vermeld in het interpellatieverzoek - was voor heel wat kleinere diensten een zware dobber in dit omschakelingsproces. In de voorbije maanden kwamen er heel wat fusies en opslorpingen voor in de sector van

Greta D'Hondt

de arbeidsgeneeskundige diensten. Interkempen fuseerde met Gedilo, Mediwest, Medibo en Medinoord smolten samen tot Prevemed, Medileuven en Mediv tot Premed en Famedi en MSR legden eveneens hun kennissen en kunnen samen. In het zuiden van het land gingen Smidep, CMRT, Intermedican en Smin samen onder de benaming Provilis. Tussen enkele andere diensten lopen nog onderhandelingen over nieuwe fusies. De erkenningsdossiers van de verschillende externe diensten werden door de opvolgingscommissie, bestaande uit vertegenwoordigers van de sociale partners en onafhankelijke deskundigen, nauwkeurig vergeleken met de voorwaarden van de nieuwe wetgeving. De diensten die op 1 april 1999 niet voldeden aan de voorwaarden van het besluit dienden op vraag van de commissie een beleidsplan op te stellen. Van vijf diensten vond de opvolgingscommissie dat ze zich sedert 1 april 1999 naar behoren aan de nieuwe wetgeving hadden aangepast. Dat was het geval voor CBMT, Ipmol, IDW, Arbeid en Gezondheid en Aprim. Voor hen stelde de commissie een erkenning voor - en dit is een belangrijk element in mijn vraag - van vijf jaar zoals voorzien in de wetgeving. De overige diensten voldeden of voldoen nog steeds niet aan de opgelegde normen. Daardoor kwamen deze diensten slechts voor een erkenning van maximaal twee jaar in aanmerking. Voor zover wij goed ingelicht zijn, was dit het geval voor SPMT, Medicolabor en Cemesotra. Ondanks deze situatie zou de administratie de opdracht gegeven hebben om alle diensten zonder uitzondering of onderscheid voor twee jaar te erkennen.

Daardoor zijn de diensten, die zich het vlugst en helemaal hadden aangepast aan de wetgeving en dus eigenlijk mochten rekenen op een erkenning voor 5 jaar, slechts voor een periode van 2 jaar erkend. De diensten die niet voldeden aan alle eisen hebben daardoor gekregen wat door de wetgever werd voorzien. Het werk van de commissie wordt hierdoor niet echt ernstig genomen en ik meen nochtans dat zij hun werk naar behoren hebben gedaan. Dit is dan ook een ontmoediging in plaats van een aanmoediging.

Mijnheer de minister, kunt u ons meedelen waarom, in tegenstelling tot wat in de wet is voorzien en met de adviezen van de opvolgingscommissie - erkenningen verlenen voor 5 jaar aan diensten die zich naar behoren hebben aangepast aan de bepalingen van de nieuwe wetgeving en slechts erkenningen van 2 jaar aan diensten die nog niet of nog niet volledig voldoen aan de opgelegde normen - toch werd beslist aan alle diensten een erkenning van twee jaar toe te kennen. Wat zijn de vooruitzichten voor de nieuwe erkenningsronde die zich eind dit jaar aandient? Wat zijn de beleidsintenties om te komen tot meer duidelijkheid en tot een correcte besluitvorming bij de erkenning van de diensten voor preventie en bescherming op het werk?

Minister **André Flahaut**: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal het antwoord lezen van mijn collega.

De interbedrijfsgeneeskundige diensten die van plan waren zich om te vormen tot externe diensten voor preventie en bescherming op het werk hebben daartoe vóór 1 april 1999 een dossier ingediend waarvan de inhoud wordt bepaald door het koninklijk besluit van 27 maart 1998. Op grond van die dossiers en na onderzoek door de bevoegde commissie werden vijf diensten op alle punten conform verklaard met de reglementering. Zij werden voorgedragen voor een erkenning van 5 jaar.

De 23 andere aanvragers werden niet conform verklaard en voorgedragen voor een voorlopige erkenning van 2 jaar. Toen de dossiers mij ter ondertekening werden voorgelegd, heeft het onderzoek van de rechtvaardigingsstukken aanleiding gegeven tot het vaststellen van een aantal problemen. De diensten die conform werden verklaard, werden dit tegen het advies in van mijn bestuur vermits zij, misschien op een uitzondering na, niet aan alle reglementaire erkenningsvoorwaarden voldeden op 1 april 1999.

Verscheidene elementen die in aanmerking werden genomen om de non-conformiteit van bepaalde aanvragers vast te stellen, waren niet volledig gegrond. Zo werd de formulering van het doel van een vereniging niet conform verklaard terwijl zij letterlijk identiek was met de tekst van het besluit. Andere elementen van non-conformiteit sloegen op meerdere criteria die niet toegelicht zijn door de reglementering, zoals bijvoorbeeld het aantal preventieadviseurs die moeten worden verbonden aan een afdeling die met het beheer van de risico's is belast.

Bovendien onderstreept mijn bestuur dat de laatste definitieve adviezen door de commissie werden verstrekt op 20 december 1999. Vermits de erkenningen startten op 1 januari 2000 was het onmogelijk eventuele correctieve interventies door te voeren.

Gezien deze feiten en om geen juridisch vacuüm te scheppen waardoor toepassing van de wet op 1 januari 2000 onmogelijk zou worden gemaakt, heb ik beslist om alle aanvragers te erkennen voor een duur van twee jaar, vermits de staat van het dossier deze maatregel mogelijk maakt met naleving van de reglementering.

Deze tussenperiode zal mij in staat stellen de noodzakelijke maatregelen te treffen om de functiestoornissen, die werden opgetekend in de loop van de erkenningsprocedure, te verhelpen. Ik wens te onderstrepen dat in verband met die stoornissen mijn bestuur geen enkel verwijt treft. Wanneer die problemen opgelost zullen zijn, zullen de aanvragende diensten in de mogelijkheid worden gesteld om een aanvraag tot verlenging in te dienen, die een conformiteit moet vastleggen met objectieve criteria die door allen gekend zijn en die afgelijnd worden door reglementaire voorschriften.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de minister, ik noteer uit uw antwoord de bevestiging dat de opvolgingscommissie oordeelde dat voor vijf diensten inderdaad een erkenning voor vijf jaar kon gelden en dat, op het ogenblik dat deze erkenning werd voorgelegd ter ondertekening, uw diensten zouden hebben vastgesteld dat dit aval of die goedkeuring door de opvolgingscommissie voor vijf jaar eigenlijk niet conform de wetgeving was. U zegt dus in min of meer bedekte termen dat de opvolgingscommissie, door het verlenen van een erkenning voor vijf jaar aan vijf diensten, haar werk eigenlijk niet correct heeft gedaan. Vooraleer de opvolgingscommissie op het einde van dit jaar opnieuw erkenningen moet afleveren, zult u ondertussen dus een aantal maatregelen nemen opdat de opvolgingscommissie de volgende beoordeling wel naar behoren zou kunnen doen. Ik heb niets te maken met de opvolgingscommissie en ken daar niemand, maar ik zou niet graag in haar schoenen staan als ik uit de mond van de minister zou horen dat zij haar werk eigenlijk niet correct heeft gedaan.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de M. Paul Timmermans à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le système de sanctions à l'encontre des chômeurs" (n° 1445)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Défense)

Mondelinge vraag van de heer Paul Timmermans aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "het sanctiesysteem ten overstaan van werklozen" (nr. 1445)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Landsverdediging)

M. Paul Timmermans (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, ma question concerne la problématique des sanctions à l'égard des chômeurs. Les organisations syndicales, les associations de chômeurs et les chômeurs eux-mêmes ont accueilli, avec beaucoup de satisfaction, la décision du Conseil des ministres, impulsée par la ministre de l'Emploi, d'alléger et de réformer le système des sanctions. Or, je viens de lire que la mise en oeuvre de cet allègement de sanctions pourrait être reportée à l'an prochain.

Dès lors, je souhaiterais savoir si cette dernière information est vraie ou s'il s'agit seulement d'une élucubration journalistique. Dans le cas où monsieur le ministre me confirmerait la véracité de celle-ci, je désirerais connaître ce qui justifie cette postposition.

Enfin, puisque nous sommes ici dans le cadre des sanctions prises à l'égard des chômeurs, je profite de cette occasion pour vous demander aussi, monsieur le ministre, si des mesures particulières ont également été adoptées dans un autre cadre afin que - conformément aux perspectives d'un Etat social actif - les personnes qui subissent, en vertu de l'article 80 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991, une suspension d'allocations pour cause de chômage de longue durée, puissent avoir accès aux incitants à l'embauche et puissent de la sorte réintégrer le marché du travail.

M. André Flahaut, ministre : Monsieur le président, chers collègues, en ce qui concerne votre première question, il n'est jamais entré dans les intentions de ma collègue de différer à l'année prochaine les assouplissements qu'elle envisageait dans les régimes de sanctions en matière de chômage. Au contraire, m'a-t-elle dit, elle désire que ces modifications entrent en vigueur dès que possible, et ce dans un souci d'égalité de traitement et de sécurité juridique vis-à-vis de l'ensemble des chômeurs. Dans l'état actuel des choses, ce projet, approuvé par le Conseil des ministres en sa séance du 4 février 2000, se trouve dans la phase d'avis devant le Conseil d'Etat. Partant, l'entrée en vigueur des textes ne pourra être envisagée qu'après réception dudit avis.

Relativement à votre seconde question, les chômeurs de longue durée suspendus sur la base de l'article 80 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 peuvent naturellement rester inscrits en tant que demandeurs d'emploi auprès des services de médiation de l'emploi. Ainsi entrent-ils en considération pour toutes les offres d'emploi qui ne requièrent aucune condition particulière en matière de chômage indemnisé. Il est cependant clair que ces personnes suspendues se trouvent, relativement à ces offres d'emploi, dans une position concurrentielle difficile vis-à-vis des chômeurs indemnisés. Lors de l'embauche de cette dernière catégorie, l'employeur peut bénéficier, dans de nombreux cas, d'une réduction de cotisations patronales de sécurité sociale.

Un bon exemple à cet égard est donné par le plan "avantage à l'embauche" qui attribue à l'employeur, lors du recrutement d'un chômeur qui bénéficie d'allocations de chômage depuis au moins douze mois, une réduction de cotisations d'un montant de 75% durant la première année, et de 50% lors de la seconde année. Actuellement, les chômeurs suspendus n'entrent généralement pas en considération pour ces réductions de cotisations et ne sont assimilés à des chômeurs indemnisés que pour un nombre très limité de mesures - comme, par exemple, pour le remplacement d'une interruption de carrière -, et seulement deux ans après leur suspension.

Dans sa réponse aux propositions des partenaires sociaux de fin décembre 1999 en matière de "pièges à l'emploi", le gouvernement a alors décidé d'assimiler les

André Flahaut

personnes suspendues en vertu de l'article 80 aux chômeurs indemnisés dans tous les plans pour l'emploi qui attribuent une réduction de cotisations pour le recrutement de chômeurs indemnisés - et ce sans condition supplémentaire en matière de période d'attente. Comme convenu avec les partenaires sociaux, cette modification entrera en vigueur le 1er juillet de cette année.

M. Paul Timmermans (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, j'ai accueilli avec satisfaction et soulagement la réponse à la première question. Il y aurait intérêt à la diffuser de façon que l'ensemble des chômeurs en soient avertis ainsi que les organisations représentatives.

Quant à la seconde question, j'enregistre un certain nombre d'avancées intéressantes et il conviendra de reprendre plus globalement le débat sur l'article 80 et la suspension d'allocations.

Cela dit, je vous remercie de votre réponse.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Question orale de Mme Zoé Genot à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "le cumul des allocations entre les rétributions allouées aux conseillers provinciaux et les allocations de chômage" (n° 1485)

(La réponse sera donnée par le ministre de la Défense)

Mondelinge vraag van mevrouw Zoé Genot aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de cumulatie tussen de vergoedingen uitgekeerd aan leden van de provincieraad en de werkloosheidsuitkeringen" (nr. 1485)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Landsverdediging)

Mme Zoé Genot (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, ma question concerne les militants de l'un ou l'autre parti, qui hésitent à se présenter aux élections provinciales, étant donné l'incertitude qui plane. Aussi, nous appuyant sur l'arrêté royal du 25 novembre 1991, qui dans son article 46, §3 considère que les revenus provenant d'un mandat de conseiller communal ou de membre de CPAS ne sont pas considérés comme une rémunération, nous pouvons donc estimer que les mandats précités peuvent être intégralement cumulés avec l'allocation de chômage sans déclaration.

Le ministre peut-il me dire si, dans un même esprit, il est possible pour un conseiller provincial de cumuler une allocation de chômage et les rétributions dues à son mandat et quelles formalités il convient d'exécuter dans ce cas ? Quelles sont les conséquences au niveau des allocations de chômage ainsi qu'au niveau de l'impôt sur les personnes physiques ?

M. André Flahaut, ministre : Monsieur le président, chers collègues, la réglementation du chômage connaît une règle de cumul applicable, lorsque l'assuré social perçoit des revenus découlant d'un mandat politique ou, sous certaines conditions, d'une profession accessoire.

Cette règle est reprise à l'article 130 de l'arrêté chômage et a pour conséquence que la première tranche de 10 670 francs des revenus mensuels découlant d'un tel mandat ou d'une profession accessoire peut être cumulée avec les allocations.

Si les revenus dépassent ce montant, l'allocation de chômage est alors réduite de la partie excédentaire.

Dans le passé, il a été constaté qu'un mandat de conseiller communal ou de conseiller d'un centre public d'aide sociale procure généralement des revenus qui n'atteignent pas la limite précitée et qui donc sont sans incidence sur le montant des allocations de chômage.

Afin d'éviter des formalités administratives inutiles, il a dès lors été décidé d'accorder dans de telles situations une dispense de déclaration du mandat ainsi qu'une dispense de l'application de la règle de cumul.

La procédure précitée ne peut pas être généralisée à tous les mandats politiques étant donné que d'autres mandats politiques procurent habituellement des revenus plus élevés qui peuvent avoir une incidence sur le montant des allocations de chômage.

Compte tenu du principe de l'égalité de traitement, il s'impose bien évidemment que sur ces revenus plus élevés, la règle de cumul normale soit appliquée.

Le conseiller provincial doit, lors de la demande d'allocations de chômage, ou ultérieurement, au début du mandat, en faire la déclaration via l'organisme de paiement. Les revenus qui dépassent 10 670 francs par mois entraînent une réduction proportionnelle de l'allocation de chômage.

En ce qui concerne l'incidence de ces revenus sur l'impôt des personnes physiques, je renvoie l'honorable membre à mon collègue ministre des Finances.

Mme Zoé Genot (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le ministre, je comprends bien que l'égalité de traitement ne permette pas à chacun de cumuler toutes sortes de jetons avec les allocations de chômage. Néanmoins, la procédure actuelle ne rassure pas suffisamment les

Zoé Genot

chômeurs qui hésitent donc à s'engager dans des mandats provinciaux. Il serait peut-être nécessaire de clarifier les règles et de leur laisser la possibilité de refuser tout jeton supérieur à 10 670 francs, mais en tout cas de convenir d'un processus qui leur permette de s'engager dans les mandats provinciaux.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Le président : Je voudrais remercier les collègues qui ont accepté de tenir compte de l'agenda de la vice-première ministre ainsi que le ministre Flahaut d'avoir bien voulu donner lecture des réponses en lieu et place de Mme Onkelinx.

Celle-ci ne va pas tarder à nous rejoindre.

La séance est suspendue.

De vergadering is geschorst.

- *La séance est suspendue à 16.25 heures.*

- *De vergadering wordt geschorst om 16.25 uur.*

- *La séance est reprise à 16.35 heures.*

- *De vergadering wordt hervat om 16.35 uur.*

La séance est reprise.

De vergadering is hervat.

Interpellatie van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de samenstelling van de federale adviesraden" (nr. 328)

Interpellation de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "la composition des organes fédéraux d'avis" (n° 328)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op 22 maart 2000 heb ik u hierover reeds een vraag gesteld. U antwoordde toen dat de aard van de vraagstelling eerder een interpellatie vereiste. Bovendien verklaarde u in de Senaat aan senator de Béthune, die wel een interpellatie ingediend had, alle nuttige antwoorden te hebben verstrekt, verdergaande dan wat mogelijk was in de kamercommissie sociale zaken omdat ik maar een vraag stelde.

Ik heb de moeite genomen om het antwoord dat u aan mevrouw de Béthune hebt gegeven, na te lezen. Ik moet u zeggen mevrouw de minister dat de aard van het door u verstrekte antwoord blijkbaar niet verschilt of u nu een vraag gesteld wordt dan wel een interpellatie. Het antwoord dat u gaf aan senator de Béthune stemt in vrij grote mate overeen met het antwoord dat u mij hier hebt

gegeven. De concrete vragen die ik u op 22 maart heb gesteld, blijven dus onbeantwoord want ik vind geen bijkomende elementen van antwoord terug in uw antwoord aan mevrouw de Béthune.

Daarom heb ik een interpellatieverzoek ingediend en ik zou het op prijs stellen heel concrete antwoorden te krijgen op mijn concrete vragen die ik u ook op 22 maart heb gesteld.

Intussen kennen wij de wetgeving en de artikelen van ervan. Mijn vragen gaan in het bijzonder over het artikel 2bis §2, dat aan de minister de mogelijkheid biedt om op gemotiveerde wijze - met voldoende redenen omkleed - afwijkingen toe te staan. In de wetgeving wordt vermeld dat er vaststaande feiten en praktische of administratieve redenen moeten zijn.

Mevrouw de minister, ik zou graag van u vernemen welke elementen u in aanmerking hebt genomen om, met voldoende redenen omkleed, een afwijking toe te staan op de evenwichtige vertegenwoordiging van mannen en vrouwen in de federale adviesorganen. Kunt u ons de exacte lijst overhandigen van de adviesorganen waarvoor een afwijking werd toegestaan op basis van artikel 3 - de functionele redenen en het specifiek karakter - en vooral op basis van artikel 2bis §2, de feitelijke toestand? Kunt u ons op die lijst de datum meedelen waarop de gemotiveerde vragen tot afwijking door de adviesorganen aan u werden overgemaakt?

Toen ik u daaromtrent in november 1999 een vraag stelde, antwoordde u dat u op dat ogenblik nog geen vragen tot afwijking bekend waren.

Ik zou dus heel graag de precieze redenen kennen die onder de hoofding "feitelijke toestand" door u als voldoende gemotiveerde elementen werden beschouwd om de afwijking toe te staan. Daarnaast vraag ik u de lijst van de toegestane afwijkingen en de datum waarop deze federale adviesorganen de aanvraag tot afwijking hebben ingediend.

Mme **Laurette Onkelinx**, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je remercie Mme D'Hondt d'avoir considéré le souci de cohérence qu'il y a entre la réponse que j'ai donnée à Mme de Béthune, au Sénat, et celle que je viens de lui fournir.

Comme je le lui avais promis, je vais remettre à la commission la liste des organes qui ont obtenu une dérogation et à quelle date, ce qui vous donnera une vue claire de la situation.

Je rappelle qu'en ce qui concerne l'article 2bis §2, la note, que j'ai déposée au Conseil des ministres qui l'a acceptée, propose comme recevables :

Laurette Onkelinx

- les demandes qui invoquent l'impossibilité de rencontrer l'équilibre prévu entre membres féminins et masculins, suite à des constats ou motifs précisément identifiés, c'est-à-dire pour lesquels l'impossibilité de respecter l'équilibre entre hommes et femmes découle d'un déséquilibre constaté dans le domaine qui est celui de la compétence de l'organe, je vais donner des exemples;

- les demandes qui invoquent l'impossibilité de se conformer à l'équilibre prévu dans les délais impartis pour des raisons pratiques et administratives, notamment statutaires, où l'importance du nombre d'institutions et/ou d'associations à consulter pour composer un organe;

- ou, enfin, les demandes qui avancent les deux motifs à la fois.

La majorité de dérogations accordées sont à ranger dans cette dernière catégorie.

En fait, elles concernent les organes composés de représentants des secteurs publics et privés où la sous-représentation des femmes est expliquée, soit par le domaine traité, soit par le niveau requis, soit pour les deux raisons.

Certains organes ont demandé une dérogation pour une raison purement administrative, comme le conseil consultatif du service de sécurité militaire dont le ministre de tutelle annonce qu'il pourra rencontrer la règle de présence équilibrée avec l'adoption du nouveau statut relatif au personnel.

Pour d'autres organes, le respect de la présence équilibrée suppose la concertation des nombreux organismes ou institutions qui doivent y être représentés, par exemple, la commission de coordination de la politique anti-biotique où seize institutions publiques sont présentes.

Le cas de la commission permanente de contrôle linguistique témoigne également des difficultés administratives que pose parfois l'application de la loi du 20 juillet 1990. En application des lois sur l'emploi des langues en matière administrative, les membres de cette commission sont présentés par les Conseils communautaires. Les mandats des membres actuels ne viennent à expiration que le 19 juin prochain.

Les demandes de dérogation me sont parvenues en décembre.

Certains dossiers ont nécessité des demandes d'information complémentaire. Toutes les demandes ont finalement été considérées comme admissibles par le conseil des ministres, le 23 décembre 1999 ou le 3 mars 2000. Cela représente un total de 94 dossiers. Mais, comme j'ai déjà eu l'occasion de le dire lors de la dernière séance,

ces dérogations viennent à terme, le 31 décembre 2000 et il y a un suivi trimestriel pour que chaque ministre, dans le cadre de ses compétences, puisse faire avancer le dossier, c'est-à-dire permettre la représentation conforme à la loi de 1990.

La question que l'on peut se poser est la suivante : le gouvernement a-t-il oui ou non admis un nombre trop important de dérogations ?

Je veux simplement réaffirmer ici que les demandes ont été examinées en fonction des termes de la loi. Il me semblait utile que le gouvernement procède de la sorte plutôt que de reporter purement et simplement la date du 31 décembre 1999, date à partir de laquelle les organes qui ne respectent pas la règle de composition équilibrée ne rendent plus d'avis valables. En fait, cette possibilité de simplement reporter d'un an avait été évoquée par le conseil de l'égalité des chances, sur base d'une évaluation de mon département, selon lequel il ressortait que seuls 10% des organes consultatifs fédéraux étaient conformes à la règle de composition. Plutôt que de reporter à un an, j'ai voulu suivre la question avec un tableau de bord auprès de chaque ministre afin que l'on puisse enfin rendre applicable cette loi.

Une première évaluation a été faite, fin mars. J'ai pu constater que si on enregistrait des progrès, notamment en ce qui concerne les services du premier ministre, du ministre des Affaires sociales et des Pensions ainsi que mes propres services, d'autres départements n'avaient pas rendu leur rapport sur l'état de la question.

Nous avons donc organisé une discussion au sein du conseil des ministres le 28 avril prochain pour que, véritablement, chaque département me fasse part de l'état d'avancement.

Le bilan est certainement moins négatif que l'évaluation établie l'an passé mais, convenons-en, et je suis la première à le dire, ce n'est pas un bilan glorieux. Cela prouve à la fois la raison d'être de dispositifs tels que celui de la loi de juillet 1990 qui vise vraiment à provoquer un changement dans les comportements sociaux, et la nécessité d'attaquer les causes qui défavorisent de manière structurelle les femmes au plan socio-économique, comme par exemple l'inégalité des femmes et des hommes devant l'embauche, l'accès aux promotions, et caetera.

Pour ce qui concerne la procédure d'exclusion temporaire de certains organes du champ de la loi, je peux vous apporter quelques éclaircissements, notamment quant à l'application de l'article 3. Je rappelle que cet article 3 permet d'exclure du champ d'application de la loi des organes pour des motifs fonctionnels ou qui tiennent à leur nature spécifique.

Laurette Onkelinx

Le 16 décembre 1999, le conseil des ministres a admis d'exécuter l'article 3 pour certains organes. Il s'agit exclusivement d'organes composés pour part ou entièrement de membres qui y siègent de par leur fonction, c'est-à-dire d'organes composés par les statuts du personnel et institués dans tous les ministères, d'organes institués auprès du ministère de la Fonction Publique, et des conseils scientifiques instaurés dans tous les organismes publics ou tous les établissements scientifiques.

Le gouvernement a opté pour une application restrictive de l'article 3. Ainsi, les commissions des stages et les chambres de recours instituées auprès des ministères par exemple, ne figurent pas dans la liste des exclusions.

Enfin, comme je l'ai déjà dit le 22 mars dernier, le gouvernement a expressément indiqué dans sa délibération du 16 décembre 1999 que la réforme décidée devait étudier le cas de ces organes, pour que, finalement et de toute façon, eux aussi respectent l'objectif poursuivi par la loi du 20 juillet 1990.

J'ai chargé un groupe de travail d'établir un premier projet de texte de réforme. Les données à partir desquelles le gouvernement a pris cette décision seront utiles aux travaux de ce groupe. A ce stade, il comprend une représentation de mon département, de celui du ministre de la Fonction Publique et de délégués du conseil de l'égalité des chances entre hommes et femmes. Je procéderai par la suite à la consultation des instances de conseil compétentes en matière d'égalité des chances, dont les comités d'avis de la Chambre et du Sénat.

Voilà, monsieur le président, chers collègues, les informations que je voulais vous donner.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, vooraleer ik technisch op het antwoord inga, dacht ik van de minister begrepen te hebben dat wij de data zouden krijgen waarop de aanvragen zijn ingediend. Bij een vluchtige lectuur van het document vind ik dit echter niet terug. Ik hoop dat we die lijst later zullen. Dit vormt nu eigenlijk geen probleem.

Mme **Laurette Onkelinx**, ministre : Je vous ai parlé de dates. Le document indique quand les dérogations ont été accordées, toutes dans le courant du mois de décembre. Beaucoup de demandes ont été faites, certaines le 5, d'autres le 6 ou le 7.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mevrouw de minister, de onderliggende bedoeling van die vraag was uiteraard niet een lijst te krijgen met daarop de vermelding dat een bepaalde aanvraag op die datum en op dat uur is binnengekomen, maar wel de bevestiging dat uw antwoord van eind november - ik had geen reden om eraan te twijfelen - correct was en dat u op dat moment geen enkele vraag tot afwijking had. Pas in december zijn al

die instellingen wakker geschoten omdat alle beslissingen die zij ná de vervaldatum zouden genomen hebben niet meer rechtsgeldig zouden zijn. Dit is een les die we moeten onthouden voor de verlenging van eventuele afwijkingen. Het is onmogelijk dat men die allemaal indient in een periode van een week of veertien dagen waardoor een ernstige controle, maar ook eventueel een berisping en een aanzetting tot, eigenlijk niet meer kan.

Ik ben het er met u over eens, mevrouw de minister, dat zonder afwijkingen belangrijke adviesorganen in dit land gewoon geen beslissingen meer hadden kunnen nemen en dat we in een rechtsvacuüm zouden belanden. Dat was ook niet de bedoeling van mijn opeenvolgende vragen en interpellaties. Mijn bedoeling was wel te zeggen dat het niet meer voor herhaling vatbaar kan zijn dat men op deze wijze procedeert bij een wetgeving die men eigenlijk al lang kende en waarvan men al lang wist dat men zich in orde moest stellen.

Ten tweede, en ik zal daar vandaag niet op aandringen, zou ik het op prijs stellen mochten de werkelijke argumenten, die schuilgaan of mogen schuilgaan achter artikel 2 §2, niet alleen voor het parlement, maar ook voor de instellingen, heel duidelijk worden bekendgemaakt. Op die manier zullen zij ook weten dat zij er zich op het einde van dit jaar niet opnieuw met een drogreden zullen kunnen vanaf maken. Men kan een keer clementie verlenen, maar een tweede keer moet men echt weten dat dit niet meer zal gebeuren en dat men geen feitelijke onmogelijkheid zal kunnen invoeren. Mijn vragen hebben dus vooral betrekking op paragraaf 2 en niet op paragraaf 3.

Ten derde, ik dank u voor de lijst maar ik heb ze nog niet kunnen nalezen. Zij is lang en indrukwekkend en er staan toch instellingen bij die men als het ware een schop zou geven. Als ik vaststel dat de commissie Vrouwen en Ontwikkeling niet in staat is om tot een evenwichtige samenstelling van mannen en vrouwen te komen, dan vraag ik mij af waarmee zij zich bezighouden. Waarschijnlijk zal het met mannen en ontwikkeling zijn. Daarmee bedoel ik niet, en men weet van mij dat ik niet de barricadefeministe ben, dat mannen niet op een heel zinnige manier kunnen praten over zaken die de hele gemeenschap en de wereld aangaan - ook de vrouwen kunnen dat -, maar het is toch wel het schoolvoorbeeld van het feit dat men eigenlijk onvoldoende inspanningen deed.

Ik beperk mij tot deze beschouwingen, mevrouw de minister, maar ik wil hier toch nog eens herhalen dat ik vragende partij ben om die functionele redenen duidelijker kenbaar te maken, zodat op het einde van dit jaar

Greta D'Hondt

alleen die adviesorganen, die door de werkelijke specificiteit van hun opdracht, door het doelpubliek waarover het gaat of de mensen waarvoor zij opgericht zijn - en dat kan eventueel voor 90% mannelijk zijn - dat alleen die de afwijking krachtens §3 krijgen.

De afwijkingen op artikel 2 §2 zouden op het einde van dit jaar op een bladzijde moeten kunnen worden samengevat. In het andere geval zullen wij in de toekomst een wetgeving hebben die niet meer afdwingbaar zal zijn indien, twee jaar na elkaar, zoveel instellingen een afwijking krijgen om redenen die voor mij, voor het grootste deel van de instellingen, onduidelijk zijn. Ik heb het vooral over de instellingen uit de zorgensector, die wel heel vrouwelijk is en waar het, met wat goede wil, mogelijk moet zijn ook daar een juiste afspiegeling te krijgen. Zonder de apothekersweegschaal te hanteren zou ik toch graag een juiste afbeelding krijgen van de samenstelling van onze samenleving ook in de raden die de ministers en de regering moeten adviseren over belangrijke maatschappelijke thema's.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb meteen ook een antwoord gekregen op mijn schriftelijke vraag van vorige maand over hetzelfde onderwerp. Misschien kunt u gewoon het verslag doorsturen naar het Bulletin van vragen en antwoorden.

Ik sluit mij aan bij de opmerkingen van mevrouw D'Hondt. Bovendien zou ik nog graag van u vernemen, mevrouw de minister, wat het percentage vrouwen in de adviesraden is en dit enkel om de evolutie te kunnen vaststellen. In 1992 bedroeg dit percentage 11,42 en in 1998 was er een vooruitgang tot 18,63%. Ik zou graag weten hoeveel het huidige percentage bedraagt, ná de invoering van de nieuwe wet, om te zien of we erop vooruitgaan.

Ik sluit mij ook volledig aan bij mevrouw D'Hondt wanneer zij zegt dat wij er in elk geval moeten op aandringen dat men zo snel mogelijk met de wetgeving in orde is. Om functionele redenen, in specifieke gevallen - en het zou goed zijn mocht u ons hiervan de lijst kunnen bezorgen - kan hier uiteraard van afgeweken worden.

Mevrouw de minister, u hebt ons een lijst bezorgd met de afwijkingen op basis van artikel 2bis §2. Is het mogelijk ons een lijst te bezorgen met de afwijkingen op basis van artikel 3 ? Voor onze informatie zou het goed zijn om ook daarvan een overzicht van te hebben, want deze lijst zal in de toekomst wellicht blijven bestaan en we zouden er veel kunnen uit leren.

Mme **Laurette Onkelinx**, ministre : Cela figurera dans l'arrêté royal qui sera prochainement publié.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU&ID) : Dit is dus de lijst ? Dan is die inderdaad beperkt. Ik kan mij voorstellen dat wat nu op basis van artikel 2bis §2 in de lijst is opgenomen ook een aantal uitzonderingen bevat.

Bij de brandweerdiensten bijvoorbeeld, die voor 99% uit mannen bestaan, zou - op basis van artikel 3 - nog een afwijking kunnen worden gevraagd. Ik vermoed dat er via een nieuw koninklijk besluit nog een lijst zal moeten worden aan toegevoegd. Misschien is het nuttig om na te gaan of er op de huidige lijst geen afwijkingen kunnen worden toegestaan. Dit zou een duidelijke toestand opleveren in plaats van het verschuiven van het probleem.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van mevrouw Greta D'Hondt aan de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de door werkgevers te betalen compensatoire vergoeding bij niet-naleving van de bepalingen inzake de tewerkstelling van jongeren" (nr. 1421)

Question orale de Mme Greta D'Hondt à la vice-première ministre et ministre de l'Emploi sur "l'indemnité compensatoire à verser par les employeurs en cas de non respect des dispositions en matière d'emploi des jeunes" (n° 1421)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op de aanvangsdag van nieuwe tewerkstellingsmaatregelen zijn wij natuurlijk bekommerd om wat er gebeurt wanneer bepaalde tewerkstellingsmaatregelen niet of onvoldoende worden nageleefd. Daarom stel ik deze vraag over een van deze maatregelen.

De wet van 26 maart 1999 houdende het Belgische actieplan voor werkgelegenheid en de koninklijke besluiten van 30 april 1999 die daaruit voortvloeien, voorzien dat de werkgever die de bepalingen van dit plan voor de tewerkstelling van jongeren niet heeft geëerbiedigd, een compensatoire vergoeding moet betalen. Deze bepalingen zijn van kracht vanaf 1 januari 2000.

Mevrouw de minister, ik kom tot mijn vragen. Ten eerste, hoe vaak werd een werkgever verplicht tot het betalen van de compensatoire vergoedingen, zoals bepaald in de vernoemde wet ? Hoeveel werkgevers hebben dus deze bepalingen uit het Belgisch actieplan niet nageleefd ? Wat is het totaal bedrag dat totnogtoe werd opgelegd als te betalen compensatoire vergoedingen ? Welk deel van deze boetes werd intussen geïnd als compensatoire vergoeding ?

Greta D'Hondt

Ten tweede, indien er tot vandaag geen beslissingen werden genomen om werkgevers tot het betalen van compensatoire vergoedingen te verplichten en indien er geen bedragen werden opgelegd voor de compensatoire vergoedingen, en er dus ook geen geïnd zouden zijn, waaraan is dit dan te wijten? Betekent dit dat alle Belgische ondernemingen perfecte leerlingen zijn geweest en dit onderdeel van het Belgische actieplan volledig hebben uitgevoerd? Zo niet, is men dan nog niet overgegaan tot het bepalen van het in gebreke blijven en het opleggen en het innen van de compensatoire vergoedingen?

Ten slotte, welke maatregelen zal de minister op korte termijn nemen tegenover de werkgevers die de bepalingen van het Belgisch actieplan niet zouden hebben nageleefd?

Minister **Laurette Onkelinx**: Mijnheer de voorzitter, collega's, artikel 12 van de wet van 26 maart 1999 voorziet in de betaling van een compensatoire vergoeding van 3 000 frank per dag en per stagiair die te weinig tewerkgesteld werd. Deze regeling verving de vroegere strafrechtelijke regeling omdat deze door de impact van auditeurs en strafrechtbanken in mindere mate toeliet de stageregeling te handhaven.

Artikel 12 van deze wet past daarom artikel 26bis van het koninklijk besluit nr. 230 over de stagereglementering aan. Een uitvoeringsbesluit werd op 20 april 1999 uitgevaardigd. Op dit ogenblik zijn er nog geen beslissingen genomen waarbij werkgevers verplicht worden een compensatoire vergoeding te betalen.

Hiervoor zijn twee redenen. Ten eerste, deze regeling werd in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd op 1 april 1999. De erin voorziene sanctieregeling kan dus slechts toegepast worden op vaststellingen die de inspectie van sociale wetten deed na deze datum.

Ten tweede, de inspectie van de sociale wetten heeft de gewoonte voor ze proces verbaal opstelt een termijn toe te kennen waarin de werkgever zich in regel kan stellen. Doorgaans bedraagt die termijn in deze aangelegenheden een drietal maanden.

De wetgevende verkiezingen die intussen plaatsvonden, hebben geleid tot een regeringswissel. Het nieuwe regeerakkoord voorziet in een fundamentele wijziging van deze stagereglementering en meer bepaald in het Rossettaplan. Daardoor werden tot op dit ogenblik geen pv's opgesteld en dus ook geen compensatoire vergoedingen opgelegd. De autonome houding van de inspectie van sociale wetten is ook geïnspireerd op voorzichtigheid om geen juridisch aanvechtbare beslissingen te nemen.

Pour ce qui concerne la réglementation pour la convention de premier emploi, qui est entrée en vigueur le 1er avril dernier, le même mécanisme de sanction a été prévu. Donc, à l'avenir, les services de l'inspection des lois sociales et le service d'étude de mon département pourront appliquer ce nouveau système sans réserve.

Je donnerai des injonctions et organiserai mon département de telle manière qu'il puisse d'abord y avoir un accompagnement au profit des entreprises, qui doivent avoir le temps de digérer la loi, c'est-à-dire de comprendre l'ensemble des avantages contenus dans celle-ci. Mais à côté de ce mécanisme d'accompagnement, qui est un mécanisme préventif essentiel, il y aura effectivement des directives pour les entreprises qui ne veulent pas appliquer cette loi, de telle sorte que la sanction prévue soit effectivement donnée.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP): Mevrouw de minister, ten eerste, de publicatiedatum en de ingangsdatum waren inderdaad verschillend. Ten tweede, ik neem aan dat er tussen de vaststellingen van de inspectie van sociale wetten en het opstellen van een proces-verbaal en een eventuele vordering van compensatoire vergoedingen een tijdsverloop is en men dit in alle ernst wil doen. U hebt het over drie maanden. Er waren echter al minstens zes maanden verstreken.

Wat de naleving van de wet van 26 maart betreft, begrijp ik uit uw antwoord dat u andere prioriteiten stelt. U gaat dus de in deze wet ingeschreven sancties niet meer toepassen. Zelfs de ondernemingen die in gebreke zijn gebleven krijgen de volledige absolutie. Er zal worden toegezien op de correcte toepassing van de nieuwe wet. Mijn inziens is dat een vrij dubieuze houding.

Mevrouw de minister, ook ik geef de voorkeur aan begeleidingsmaatregelen in plaats van bestraffende maatregelen, maar een wet is een wet en moet worden toegepast, ook de sanctiebepalingen. Ik pleit zeker niet voor een heksenjacht op de ondernemingen. Als degenen die een wet niet toepassen geen sanctie krijgen opgelegd, is dat een discriminatie van de werkgevers die wel de wetgeving correct hebben nageleefd. In een rechtsstaat moet men veeleer degenen die de wet goed toepassen belonen in plaats van degenen die de wet niet naleven.

Mevrouw de minister, heb ik het goed begrepen dat er inzake de wet van 26 maart geen vorderingen meer zullen gebeuren voor de compensatoire vergoedingen, zelfs als zij volgens de wet moeten worden geïnd?

Mme **Laurette Onkelinx**, ministre: Loin de moi la volonté de ne pas exécuter pleinement la loi, notamment pour ce qui concerne ces sanctions. Nous avons été

Laurette Onkelinx

critiqués, entre autres par le groupe de Mme D'Hondt, pour la sévérité de ces sanctions. Mais je l'ai voulu : c'est un bâton derrière la porte qui sera activé en cas de mauvaise foi dans l'application de la loi.

Je vous ai indiqué que je veux aussi, puisque c'est du travail utile envers l'emploi des jeunes, faire un exercice d'accompagnement des entreprises, de dialogue pour que l'application de la loi emploi-jeunes se fasse avec enthousiasme tant du côté des jeunes que du côté des employeurs.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- *La réunion publique de commission est levée à 17.10 heures.*

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 17.10 uur.*
